4 11 31

T. M. R. C. ...

R. ... 13/3/1902

சிவராத்திரி புராணம்

C

023:22
No.2
118854

22 AUG 1902
MADRAS.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

காசி பிரமஸ்ரீமத் அ. வரதராசபண்டிதர் அவர்கள்

இயற்றிய

சிவராத்திரி புராண மூலமும்

ஆரணிக்கர சமஸ்தான வித்துவானும்

மாயாவாத தும்சகோளரியும்

ஆகிய

(யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி)

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

விருத்தி உரையும்.

சுபகிருது-௵ ஆடி-மீ	இரண்டாவது சஞ்சிகை	1902 ஆகஸ்டு

இவை

சென்னை:

வெ. நா. ஜூபிலி அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

Registered Copy Right.

Q23:22
NO2

118854

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவராத்திரி புராண விருத்தியுரை

1. வடமொழி தென்மொழிகளில் மகாபாண்டித்தியம் வாய்ந்த, காசிவாசி பிரமஸ்ரீமத். அ. வரதராசபண்டிதர் அவர்களால் "மரத்தினை யெழுத்திய லசைகிலை யெனுஅ" என்ற தொல்காப்பிய விதியாற்போதருஞ் செய்யுளுறுப்பு முப்பத்துநான்கும் தழுவிக் காப்பியமாக எச்சுவைகளுந் தேங்கச்செய்தருளப்பட்டது சிவராத்திரிபுராணம். இது சிவவிரதங்கள் இருபத்தொன்றனுள்ளும் விசேடித்த சிவராத்திரி விரத மாகாத்மியங்களை யெல்லாம் ஆரிய நூல்களினின்றுந் திரட்டிச்சிவாகம சுருதிகட்கு முற்றும் இயைக்கக் கூறுவது.

2. இவ்வரிய நூலில், சிவராத்திரியுற்பவ வகைகளும், நித்திய சிவராத்திரி, பக்ஷசிவராத்திரி, மாசசிவராத்திரி, யோகசிவராத்திரி, மகாசிவராத்திரி என்பவற்றின் கூறுபாடுகளும், அவற்றின் காலநிர்ணயங்களும், பூசாவிதிகளும், அநுட்டிக்கு முறைகளும், அநுட்டித்தோர் பெறுபயன்களும், அவரது சரித்திரங்களும், அறம் பொருளின்பம் வீடென்னு முறுதிப்பயன்களும் பிறவும் பேசப்பட்டுள்ளன.

3. அவற்றையெல்லாம் மூலபாடங் கொண்டு அறிந்தடைதல் பண்டிதர் சிலர்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு ஒரு சிறிதுங் கூடாமையின், பற்பல சிவக்ஷேத்ரச்செல்வர்கள் வேண்டுகோளின்படி, ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்துவானும், வேதாந்தப் பிரசங்கசபை, சைவசித்தாந்த சஞ்சீவினிசபை என்னும் இவ்விருசபைகளினதும் கௌரவப்பிரசாரகரும், மாயாவாத தூமகேதுவாகிய யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி ஸ்ரீமந் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால் யாவரும் எளிதினுணருமாறு ஓர் சிறந்த விருத்தியுரை செய்யப்பட்டு, மாதந்தோறும் ருயல் ௬௦ பக்கங்கொண்ட ஐந்து பாரமுள்ள சஞ்சிகையாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

4. சஞ்சிகை ஒன்றின் விலை அணா 4. எட்டுச் சஞ்சிகையில் முடிவாகும் என்பது உத்தேசம். பத்துப்பிரதி ஒரே முறையில் வாங்குவோருக்கு ஒருபிரதி அதிகமாகக் கொடுக்கப்படும். வெளியூர் நேயர் முதல் நான்கு சஞ்சிகைக்கும் பணம் ரூபா ஒன்றும், தபாற்கூலி அணா இரண்டுஞ் சேர்த்து அனுப்பின், பற்றுசீட்டுடன் அதற்குரிய பிரதியும் அனுப்பப்படும். எட்டுச் சஞ்சிகைக்கும் முற்பணமனுப்புவோர்க்குத் தபாற்கூலியுட்பட ரூபா இரண்டு சந்தா விதிக்கப்பட்டது.

5. வேண்டுவோர் சென்னைப் புரசைப்பாக்கத்து வெள்ளாளவீதி 9-வது எண்ணுள்ள வீட்டிலிருக்கும் உரையாசிரியர்க்கு அனுப்பிப் பெறுங்கோள்க.

இந்நூல் ஆறுவது சஞ்சிகையுடன் கூடப் புராண சஞ்சிகையும் வெளிவரும்.

மதி பொழுதே. பின்பு வேதவேத்தியர் அந்தணனுக்கு ஒரு இடபத் தொடன் பத்துப் பசுக்களையுந் தானமாக் கொடுக்கக் கடவன். இவ்வே பல தன் பொருள் முழுவதையுந் தானஞ் செய்யத் தீரும் என்ப அறிஞர்.

அஞ்ஞானாத் கையுக்தேர கோக்னோ மாசம்பாராக் வியேத் ।
...க்ரூ ஸ்பொலக்தேத் கேஷ்டு சம்மனுதேந சம்விதந ॥

அஞ்ஞானத்தொடக்கத்து மனுஸ்மிருதிச் சுலோகங்களை உணர்க. இதனும் அறியாது செய்த பாவத்திற்கே. ஏனைய பாவங்கட்குப் பிராயச்சித்தங்களையும் மனுஸ்மிருதி, பராசரஸ்மிருதி, சூதசங்கிதை, கூர்மபுராணம் என்பவற்றானறிக. இக்கனமுண்டைச் சொல்லுதலொழிந் பாதகங்கள் இவ்விரத நோற்றின் இவளுவிற் தீரும் என்பது கருத்து. கடல் - பாற்கடல். பூக்கவனருங்கிப் பொலிந்தமாத்திருமகனே அணி யாட்டயா திற்றலின், கடந்தல் காவிலுக் கொப்பாயிற்று. கருங் குழற் செவ்வாய் என்றமை முரணணி. பரிதி முன் இருள் போலவ் கும் என்றது திருட்டாந்தாலங்காரம். இவையிரண்டும் கதந்துலிற் சைவமுணியு மெனக. (௧௩)

மறைகளிற் சாம மகங்களிற் புரவி மகமலை களின் மக மேரு, நிறைபுன னதியிற் கங்கையே யாக்கராய் விருந்த பூதத்தினாய, முறைநெறிசாரிற் கருமுகிலூர்தி முதன்மை பெற்றுயர்ந்தா மென்ன, மறைதரு விரத மனைத்திலு முமா ரைக்கு மாசிர வதிகமென் றறிமின்.

(இ - ள்.) மறைகளில் சாமம் = வேதங்களுள் சாமவேதமும், மகங்களில் புரவிமகம் = யாகங்களில் அசுவமேதயாகமும், மலைகளில் மகமேரு = மலைகளுக்குள் மகமேருவும், நிறை புனல் நதியில் கங்கை = நிறைந்த நீரையுடைய யாறுகளுட் கங்காநதியும், ஐந்தாய் விருந்த பூதத்தின் ஆகாயம் = ஐந்தாகி விளங்கும் பூதங்களுள் ஆகாயமும், முறை நெறி சாரில் கருமுகில் ஊர்தி = முறை நெறியிற் பொருந்திய தேவர்களுள் இந்திரனும், முதன்மை பெற்று உயர்ந்தது என்ன = தலைமை கொண்டு மேலானாற்போல, அறை தரு விரதம் அனைத்திலும் = (வேதாகமங்களிற்) சொல்லப்பட்ட விரதங்க ளெல்லாவற்றினும், உமாரக்கும் அரன் இரவு அதிகம் என்று = (எம்மால் இப்போது) சொல்லும் சிவராத்திரி விரதமே மேன்மையுள்ளதென்று, அறிமின் = (முனிவர்களே) உணருதிர்.

சாமவேதம் ஆயிரஞ் சாகைகளை யுடைமையாலும், சிவபெருமானைத் துதிக்குங் கீதங்களுண்மை யாலும் முதன்மைய தாயிற்று. மகங்களாவன — சோடசியம், இராசசூயம், வாசபேயம், சோதிட்டோமம், கோமேதம், அசுவமேதம் முதலாயின. கோமேதம், சந்திரம், நாரதம், துந்துபி, சுமனம், அஞ்சனம், வயிப்பிரசம், குமுதம், உன்மத்தம், விருத்தம், துந்துமான், சீமா, புட்பமாசம், குசம், மந்தாரம், இமயம், ஏமகூடம், விடகம், கீலம், சுவேதம், சிருங்கி, கந்தமாதனம் முதலாய மலைகளினின்றும் அதிபெரிதாய், சுவர்ணமயமாய், ௮௪000 யோசனை யுயர்ந்து, ௧௬000 யோசனை பூமிக்குளாழ்ந்து, ௩௨000 யோசனை தலைபரந்து, ௧௬000 யோசனை அடி பரந்து, பூமிக்கு ஆதாரமாகி யிறைவனுற் சிலையாக வேந்தப் பட்டமையின் மேரு உயர்வுடைத்து. விரதங்களாவன—

சோமவார விரதம், திருவாதிரை விரதம், உமாமகேசுரவிரதம், கேதாரவிரதம், கல்யாண சுந்தர விரதம், சூலவிரதம், இடபவிரதம், பிரதோஷ விரதம், சுக்கிரவாரவிரதம், ஐப்பசியுத்தரவிரதம், நவராத்திரி விரதம், வைகாசிச் சுக்கிரவார விரதம், சதுர்த்தி விரதம், விநாயகசஷ்டிவிரதம், ஐப்பசிச் சுக்கிரவார விரதம், கார்த்திகை விரதம், கந்தசட்டி விரதம், மகர மங்கலவார விரதம், சித்திரைப்பரணிவிரதம், ஐப்பசிப் பரணி விரதம், மங்கலவார விரதம் என்பவும், ஏகாதசி, துவாதசி, நவமி, அட்டமி, அமாவாசி, பௌர்ணிமை என்பனவும், தத்தக் கிருச்சரம், மகாதத்தக் கிருச்சரம், சீதக்கிருச்சரம், பாதக்கிருச்சரம், பிரசாபத்திக்கிருச்சரம், பராசக்கிருச்சரம், பாவக்கிருச்சரம், இலசாந்திராயணம், யவசாந்திராயணம், பிபீலிகசாந்திராயணம், இருடிசாந்திராயணம், சிசுசாந்திராயணம், யதிசாந்திராயணம் என்பவும் பிறவுமாம். இவ்வகையனைவற்றினும் அதிவிசேடமுள்ளது சிவராத்திரி விரதமென்பது கருத்து. (௨௦)

மற்றொரு விரதஞ் சிவநிசிக் கிணையா மதிப்பது மாண்டு மீண்டுதித்துப், பெற்றன தொழில்க ளியற்றிநின் றுழலும் பிரமன்மான் முதலிமை யவரைப், பற்றலர் புரமோர் கொடியினிலடலைப் படவட வரைகுனித் தருளுங், கற்றையஞ் சடிலத் தண்ணலுக் கிணையென் றறிவிலா ருரைப்பது கடுக்கும்.

(இ - ள்.) மற்று ஒரு விரதம்=வேறோர் விரதத்தை, சிவநிசிக்கு இணை ஆ=சிவராத்திரி விரதத்திற் கொப்பாக, மதிப்பது=எண்ணுவது (எதுபோலெனின்) அறிவு இலார்=மூடர்கள், மாண்டு

மீண்டு உதித்து=இறந்து பின்னரும்பிறந்து, பெற்றன தொழில்கள் இயற்றி நின்று உழலும்=தாம் பெற்றனவாகிய தொழில்களை மாத்திரஞ்செய்து நின்று வருந்தும், பிரமன் மால் முதல் இமையவர் ஐ=பிரமன் விட்டுணு முதலிய தேவர்களை, பற்றலர் புரம் ஓர் கொடியினில் அடலைபட=பகைவராகிய அசுரர்களின் திரிபுரங்களும் ஒரு கணப்பொழுதிற் சாம்பராக, வடவரை குனித்து அருளும்=மேருமலையை (வில்லாக) வளைத்தருளிய, கற்றை அம் சடிலம் அண்ணலுக்கு இணை என்று=கூட்டமாகிய அழகிய சடாமுடியை யுடைய சிவபெருமானுக்கு ஒப்பென்று, உரைப்பது கடுக்கும்=சொல்லுவதை யொக்கும்.

மற்று என்னு மிடைச்சொல் பிறிது பொருளில் வந்தது. சிவராத்திரிக்கு வேறுவிரதத்தை யொப்பிடல், பிரமன் விட்டுணு முதலிய செத்துப் பிறந்துழலுந் தெய்வங்களை அலைவிலாத பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானுக்கு ஒப்பென்பது போலும் என்க. ஓதிய பொருடனக்கு ஒப்பதோர் பொருளைப் பின்னர் நீதியி னிறீஇயதனால் இது மறுபொருளுவமையணியாகும். பெற்றன-முற்றெச்சம். சிவபெருமான் பிறவான், இறவான், எல்லாத் தொழில்களையு முடையான், உழலான் என்பது, சுவேதாசுவதரபிருகதாரணிய உபநிடதங்களும், வீராசநாளுட மப்ரமேய மநாத்யந்தம் நிஷ்களம் நிர்க்குணம் சாந்தம் நிரஞ்ஜன மநாமயம் ஹேமபட்குர்ஸாணம் ஸிவநாமாந்ய நிசமுச்சாந்தம் இரண்யபாகும் இரண்யவர்ணம் இரண்யநிதி மத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திராதீதமேக மாசர்ச்யம் பஹுவந்தம் ஸிவம்." என்று பஸ்ம காபால உபநிடதமும், "பதிபரமேயதுதா - னிலவு மருவுருவின்றிக் குணங்குறிக ளின்றி நின்மலமா யேகமாய் நித்தமாகி- யலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசலமாகி யகண்டிதமா யானந்தவுருவா யன்றிச் செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த் திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்துளோரே" எனச் சிவப்பிரகாசமும், "யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வமாகி யாங்கே - மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்மற் றத்தெய்வங்கள் - வேதனைப் படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு-மாதலா லிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே" எனச் சிவஞான சித்தியாரும் ஆகிய திராவிட சித்தாந்த உபநிடதங்கள் கூறுமாற்றானு முணர்க. இச் செய்யுளில் சிவராத்திரி விரதமே யுயர்ந்ததென்று கூறி, இதனால் ஒப்புண்டோ வென்னு மையப்பாட்டை யொழித்தார். (௨௧)

அன்புள ரன்றி யன்பிலா ரெனினு மரனிர வினிலுண் வகற்றிப், புன்புலா லுடலம் வருந்திடக் துயில்கண் பொருந் திடா தருச்சனை புரிந்தாற், றுன்பநீள் பிறவிக் கழிக்கட லழுந்தித் துயருறார் துறக்கமே முதலா, வின்பமார் பதத் திற் போகமார்ந் தமல னிணைப்பதம் பெறுவரென் றிசைத் தான்.

(இ - ள்.) அன்பு உள்ளார் அன்றி=அன்புள்ளவரே யல்லாமல் அன்பு இலார் எனினும்=அன்பு இல்லாதவராயினும், அரன் இரவினில் உண்வு அகற்றி=சிவராத்திரியில் உண்டியை நீக்கி, புன் புலால் உடலம் வருந்திட=இழிந்த தசைபொருந்திய சரீரம் வருத்தமுற, கண் துயில் பொருந்திடாது=கண்கள் நித்திரையைப்பொருந்தாமல், அருச்சனை புரிந்தால்=வழிபாடியற்றினால், துன்பம் நீள் கழி பிறவி கடல் அழுந்தி துயர் உறார்=துன்பம் மிக்க கழியை யுடைய பிறவி யாகிய சமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து துக்கப்படார், துறக்கமே முதல் ஆம்= சுவர்க்கம் முதலாகிய, இன்பம் ஆர் பதத்தில் போகம் ஆர்ந்து=இன்ப நிறைந்த பதவிகளை யடைந்து போக நுகர்ந்து(அதன்பின்), அமலன் இணை பதம் பெறுவர் என்று=சிவபெருமானது இருதிரு வடிகளாகிய அத்துவித முத்தியை அடைவர் என்று, இசைத்தான்=(சூதமுனிவர்) கூறினர்.

எலும்பாகிய கழிபரப்பி, தோலாகிய ஓலைவேய்ந்து, பொல்லாமையாம் முகடுகட்டி, புலாலாகிய சுவர் வைத்து, இரண்டு வாயில் வகுத்து, எழு சாலேகம் பண்ணி, இருகையேற்றி, இருபத்துநான்கு காணிறுத்திச் செய்யப்பட்ட புன் குரம்பையாகலின் "புன்புலாலுடலம்" எனப்பட்டது. அது "கால்கொடுத்திருகையேற்றி" எனவும், "என்பினாற் கழிநிரைத் திறைச்சிமண் சுவரெறிந்து,, எனவும் வரூஉம் திருவருணெறித் தமிழ் வேதத் திருவாக்குகளானு முணரப்படும். கழி-மகளிராகிய கழி. துன்பமாகிய கழியெனல் சிறப்பன்று. பதங்களாவன - சுவர்க்கம், பவணலோகம், விஞ்சையருலகு, ஆதித்தரிலஞ்சம், சல்லரிவஞ்சம், வமதவஞ்சம், இரணவஞ்சம், தேவகுருவம், உத்தரகுருவம், சத்தியலோகம், வைகுண்டம், குய்யகம் முதலாயின.

போக நுகரு மாற்றை "பதினு றாட்டைக்குமரனும் விதிவழிப்-பன்னீ ராட்டைக் குமரியு மாகி - யொத்த வன்பினு மொத்த கலத்திறுங் - கற்பக நன்மர நற்பய னுதவ-வாகிய செய்தவத் தளவு மவ் வழிப்-போக நுகர்வது போக பூமி" என்ற திவாகரச் சூத்திரமும் உணர்த்தியது.

இனையன மொழிகள் கனைகட லமிர்த மெனச் செவிப் புலம்புக முனிவ, ரனைவரு மகிழ்ந்து மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப வங்கையாற் றொழுதுபைங் குவளைச், சுனைபயில் கயிலைச் சிவனிசி விரதத் தோற்றமு நோற்றிடு மியல்பும், வினையக றவத்துச் சூதமா முனிவ விரித்துரைத் தருளென விளம்பும்.

(இ - ள்.) இனையன மொழிகள்=இவ்வாறுய சொற்கள், கனை கடல் அமிர்தம் என் செவி புலம் புக=ஒலிக்கின்ற சமுத்திரத்திற் றோன்றிய அமிர்தத்தைப் போலக் காதினிடத்திற் செல்ல, முனிவர் அனைவரும் மகிழ்ந்து=இருடிகளெல்லோரும் உவகையுற்று, மெய் மயிர் பொடிப்ப=தேக முரோமாஞ் சிதங் கொள்ள, அம் கை ஆல் தொழுது=அழகிய கைகளாற் கூப்பி வணங்கி, வினை அகல் தவத்து சூத மா முனிவ=இருவினைகளும் நீங்குதற்கு ஏதுவான தவத்தினையுடைய சூதமகா முனிவரே, பைங் குவளை சுனை பயில் கயிலை சிவநிசி விரதம் தோற்றமும்=பசிய நீலோற்பல மலருஞ் சுனைகள் பொருந்தப் பெற்றகயிலைமலைக்கணெழுந்தருளுஞ் சிவனது இரவாகிய விரதத்தின் வரலாறும், நோற்றிடும் இயல்பும்=(அதனை) அநுட்டிக்கும் முறைமையினையும், விரித்து உரைத்தருள் என=விரிவுபடுத்திச் சொல்லியருள்கவென்று வேண்ட, விளம்பும்=(சூதமுனிவர்) கூறுவார்.

செவிப் புலம்-செவியாகிய புலம். கட் புலம் என்றாற் போல. அங்கை-அகம்+கை என்பதன் விகாரமாக்கிக் கோடலுமாம். அருள் என்பது உயர்வுபற்றிய துணைவினை. சூதமுனிவரது ஒவ்வொரு சொற்களும் அமுதத்துளிபோற் செவிப்புலத்தி னிறைந்து பின்னரும் முனிவரை விழையப் பண்ணின வெனச் சொல்வன்மையுங் கேட்பார் விருப்புங் கூறியவாறு. (௨௩)

பெற்றுயர் கற்ப விற்றுலகீன்ற பிதாமக னுலகுமே ருலக, முற்றுமற் றொடுங்கிப் பிரளயத் துயிர்கண் முடிந்திடுங் கங்குலி லுளத்தன், புற்றுமா மறையா கமவிதிப் படிவண் டொழுதுகே னுண்டுபோட்டபரும், பொற்றுணர்க் கடுக்கைத் தொடையிடை சடிலப் புனிதனை யருச்சனை புரிந்தான்.

(இ - ள்.) உலகு ஈன்ற பிதாமகன்=உலகங்களைப் படைத்த பிரமனும், உலந்து பெற்ற உயர் கற்பம் ஈற்று=இறந்துபட்ட மேலான கற்பத்தின் முடிவுகாலத்தில், பேர் உலகம் முற்றும் அற்று ஒடுங்கி=பெரிய வுலகமுழுவதும் அழிந்தொடுங்கி, பிரளயத்து=(தோன்றிய) பிரளயத்தால், உயிர்கள் முடிந்திடும் கங்குலின்=ஆன்மாக்களும்

இறந்த இரவில், உளத்து அன்பு உற்று=(பார்வதி தேவியார்) மனதின்க ணன்பு கூர்ந்து, மா மறை ஆகம விதிப்படி=சிறந்த வேதாகமமுறைப்படி, வண்டு உழுது தேன் உண்டு பாட்டு அயரும் வல்லிகள் குடைந்து மதுவைப் பருகிக் காமரப்பண்ணைப் பாடுதற்கிடமா யுள்ள, பொன் துணர் கடுக்கை தொடை மிடை சடிலம் புனிதனை=பொன்போன்ற பூங்கொத்துக்களை யுடைய கொன்றைப் பூமாலை நெருங்கிய சடையையுடைய சிவபெருமானை, அருச்சனை புரிந்தாள்=பூசை செய்தனர்.

பிரமன் ஒன்பது புத்திரரைச் சிருட்டித்து அவர் வழியா உலகத்தைப் படைப்பித்தமையால் பிதாமகன் எனப்பட்டான். பிதாமகன்=பாட்டன். கற்பம்-நித்தியப் பிரளயம், நைமித்திகப் பிரளயம், பிராகிருதப் பிரளயம், ஆத்தியந்தப் பிரளயம் என நான்கு வகைப்படுமெனவும், மனுடகற்பம், பிதிரர்கற்பம், தேவகற்பம், பிரமகற்பம், விண்டுகற்பம், உருத்திரகற்பம், மகேசுரகற்பம், சதாசிவகற்பம் என எண்வகைப்படுமென்றும், அதமப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம் என மூவகைப் படுமென்றும் நூல்கள் கூறுகிற்கும். திராவிட மாபாடிய மாதவப் பெருந்தகைச் சிவஞானயோகிகள் பிரமாண்டப்பிரளயம், பிராகிருதப் பிரளயம், மத்திமப் பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதமமகாப் பிரளயம் எனச் சங்காரம் ஐவகைப்படுமென்று மாபாடியத்து உரைத்து இறுவலின் எல்லாம் ஐந்தனு ளடங்குமென்க. ஒடுங்குதல்-முதற்காரணத்துள் அடங்குதல். பெற்ற - பொருந்தல்.

டயர் கற்பம் என்றதனாலும், உலகமுற்றும் உயிர்களும் பிரமனும் ஒடுங்கும் கங்குலென்றதனாலும், மேல் பிராகிருதப் பிரளயங் கூறுவதனாலும் ஈண்டுக் கூறியது ஆத்தியந்தப் பிரளயம், சதாசிவகற்பம், மகாப்பிரளயம் என்னும் பிரதம மகாப்பிரளயத்தை யென்க அது சதாசிவமூர்த்தியா னடத்தப்படுஞ் சங்காரமாம். கடுக்கை - ஆகுபெயர். பிதாமகன் என்ற வழி எச்சவும்மை விரித்தது, விண்டு முதலாயினோரு மொடுங்குதன்மையால். இறைவனும் சத்தியுமே யவ்விரவி னிருந்தனர், இறைவி பூசித்தனள் என்பது கருத்து. (௨௪)

யாமமோர் நான்குஞ் சென்றகன் றுகாந்தத் திருட்பொழு தகன்றபி னிதழித், தாமமார்புனைந்த சோமசேகரன் பொற் றுணையிணை பணிந்தவள் தனது, வாமமார் இமய வல்

லியின் றுனைநான் வழிபடு கங்குல்வா னவரு, நாமநீர் வேலி யுலகுளோ ரெவருஞ் சிவநிசி யென நவின்றிடவும்.

(இ - ள்.) ஓர் நான்கு யாமமும் சென்று அகன்று=நான்கு சாமமுங் கழிந்தகல, உக அந்தத்து இருள் பொழுது அகன்ற பின்=உகமுடிவி னிராக்காலமும் நீங்கிய பின்பு, இதழி ஆர் தாமம் புனைந்த=கொன்றை ஆத்தி யென்னும் இவையிற்றின் பூமாலையைத் தரித்த, சோம சேகரன் பொன் இணை தாள்=சந்திர சூடராகிய சிவபெருமானது இருதிருவடிகளையும், அவன் அது வாமம் ஆர் இமய வல்லி பணிந்து=அவருடைய இடப்பாகத்தில் இருக்கும் பருவதபுத்திரியார் வணங்கி, உனை=தேவரீரை, நான் வழிபடு இன்று கங்குல்=நான் பூசித்த இற்றை யிரவை, வானவரும்=தேவர்களும், நாமம் நீர் வேலி உலகு உள்ளோரும் எவரும்=அச்சத்தைத் தரும் கடலினை வேலியாகவுடைய பூமியிலிருப்பவரும் ஏனையரும், சிவநிசி என நவின்றிடவும்=சிவராத்திரி யென்று புகழவும்.

இதுமுத லிருசெய்யுள்கள் குளகம். அகன்று-செயவென்னும் வாய்பாட்டெச்சத் திரிபு. யுகம்-உகம் எனத்திரிந்து நின்றது. உக+அந்தம்=உகாந்தம். உகம் என்பது காலம் என்னும்பொருட்டு. இமயவல்லி=வழன்றொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. தன்-சாரியை. நாமநீர்=அன்மொழி. உலகுளோரும் எவரும் எனக்கொண்டது கிழுவகினையு மடக்குதற்கு. (௨௫)

இச்சிவ நிசிநோற் றியாவரா யினுமுன் னிணையடித் தாமரை கருதிப். பச்சிமத் தடைந்த பரிதிபூ ருவத்திற் பருப்பதத் துதித்திடு மளவு, நச்சிநற் பூசை புரிந்தவர் முத்தி நண்ணவும் வேண்டுமென் றிரப்ப, வுச்சியின் மணிசேருரகபூடண னு மமையவட் கவ்வர மளித்தான்.

(இ - ள்.) யாவர் ஆயினும்=எவ்வகையினர் ஆனாலும், இ சிவநிசி நோற்று=இச் சிவராத்திரி விரதத்தை யனுட்டித்து, பச்சிமத்து அடைந்த பரிதி=மேலைத் திசைக்கண் அத்தமித்த சூரியன், பூருவத்தில் பருப்பதத்து உதித்திடும் அளவும்=கீழ்த்திசைக்கணுள்ள மலையினுதயஞ் செய்யுமளவும், உன் இணை அடி தாமரை கருதி=தேவரீரது இருதிருவடிகளாகிய தாமரை மலர்களையும் (மனத்திற்) பதித்து, நல் பூசை நச்சி புரிந்தவர்=சிறந்த பூசையை விரும்பி யியற்றினவர், முத்தி நண்ணவும் வேண்டும்=முத்தியடையவும்வேண்டும், என்று இர

ப்ப=என்று குறையிரந்துவேண்ட, உச்சியின் மணி சேர் உரகபூடணனும்=உச்சித் தலையில் இரத்தினங்கள் பொருந்தப் பெற்ற சர்ப்பாபரணராகிய சிவபெருமானும், உமையவள் கு=உமாதேவியாருக்கு, அ வரம் அளித்தான்=அவ்வரத்தைக்கொடுத்தனர்.

ஆயினும் என்பது விகற்பப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். "விளைந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும்-விளைந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே" என்ற தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரப் புறனடையாற் கொள்க. சூரியன் பூருவதிக்கிலிருந்து பச்சிம திசைச் செல்லும் பகலும், மேருமறைவாகிய பச்சிமத்தினின்றும் பூருவத்திற் போக இராத்திரியுந் தோன்றுமென்க. பூருவதிக்கிற் பருப்பதம் மானசோத்தரம் எனப் பெயர் பெறும். நன்னைவும்-என்பதன் கணும்மை, எச்சப் பொருட்டு. வேண்டும் என்னுஞ் சொல்லை இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலிய ஆசிரியர்கள் வியங்கோட்பொருட் டென்றும், தகுதிப்பொருட் டென்றும், வேண்டும் தென்றும் "வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும், உம்மைத்தொகையினும்மைவேண்டும், இன்னென் சாரியை யின்மைவேண்டும், காலத்தினுடைமை வேண்டும், ஓதல் வேண்டும்" என வருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களினுந் திருக்குறளினு முரைத்தனர். இலக்கணக் கொத்து நூலுடையார் முற்றும் எச்சமுமாகிய பெயராய்த் தோற்றப் பொருள்பட்டே நிற்கு மென்றுங் கூறுவர். (௨௬)

ஆதலாற் சிவராத் திரியெனு நாம மனைவரு மறைந்திட் நிகழ்ந்த, தீதலாற் பரம னிரவினிற் றோற்ற மின்னுமோர் காரணமுளதென், றோதவா ரிதிசூ முலகுளோர் பொருட்டா வுறுவர்கேட் டுவந்துள முருகச், சூதமா முனிவன் வியாதன்முன் மொழிந்த சொற்படி சொல்லுவான் றுணிந்தே.

(இ - ள்) ஆதலால்=இவ்வாறாய காரணத்தால், சிவராத்திரி என்னும் நாமம்=சிவராத்திரி யென்னும் பெயர், அனைவரும் அறைந்திட நிகழ்ந்தது=யாவருஞ் சொல்லும்படியாயிற்று, தீது அலால்=இது வல்லாமல், பரமன் இரவினின் தோற்றம்=சிவராத்திரியினது பிறப்பிற்கு, இன்னும் ஓர் காரணம் உளது என்று=வேறுமோர் காரணம் உண்டு என்று, மா சூத முனிவன்=பெரிய சூத விருடியானவர், ஓதம் வாரிதி சூழ் உலகுளோர் பொருட்டா=அலையுடைய கடலாற்

சூழப்பட்ட உலகத்துள்ளவர் (உய்யு) நிமித்தமாக, உறுவர் கேட்டு உவந்து உளம் உருக=முனிவர்கள் கேட்டு மகிழ்ந்து மன முருகாநிற்ப, வியாதன் முன் மொழிந்த சொல்படி=வியாசமுனிவர் முன் னாட்காலத்தில் (தமக்கு) உபதேசித்த கருத்தின்படி, துணிந்து=துணிவுற்று, சொல்லுவான்=கூறுவாராயினர்.

சிவராத்திரி-(உமையம்மையார்) சிவனைப் பூசித்த இரவு. இவ்வாறு சிவரகசிய கண்டத்திற் கூறப்பட்டது. அதனை எடுத்துக்கூறி இரண்டாவது தோற்ற முறைக்கத் தொடங்கினர் சூதமுனிவர் என்க. ஈது - நீட்டல் விகாரம். இன்னும் என்பது எச்சப் பொருள், விளக்குவ தோரிடைச்சொல். துணிந்து சொல்லுதலாவது - காட்சி, கருத்து உரைகளாலுணர்ந்து தெளிந்து, கேட்பார்க்குத் துணிவு பிறக்கும் வகை மரபாற் சொல்லுதல். ஆக்கமுங் கேடும் அதனால் வருதலால் துணிந்து சொல்லல் வேண்டப்பட்டது. (௨௭)

பின்னுமோர் கற்ப விறுதியி னிரசப்பிரசமென் கமல வீட்டிருக்கு, மன்னவா கனனு முலகுமா ருயிரு மழிந்திடு மற்றைநா ளிருண்ட, வன்னமா முகில்க ளீண்டியோ ரேழு மறிகட னீர்முகந் தெழுந்து, முன்னரே பொழிந்த பிரளயப் புனல்வான் முகட்டள வளவிமுட் டியதால்.

(இ - ள்.) பின்னும்=பின்னரும், ஓர் கற்பம் இறுதியின்=ஒரு கற்பமுடிவில், இரசம் பிரசம் மெல் கமலம் வீடு இருக்கும்=மதுரமுள்ள தேன் பொருந்திய மிருதுவாய தாமரைப்பூவாகிய வீட்டின் கண் வதிக்கும், அன்ன வாகனனும்=பிரமனும், உலகும் ஆர் உயிரும் அழிந்திடும் அற்றை நாள்=உலகங்களும் (அவற்றில்) நிறைந்த சீவவர்க்கங்களும் தொலைந்துபடும் அந்தத்தினத்தில், இருண்ட வன்னம் மா முகில்கள் ஈண்டி=கறுத்த நிறத்தையுடைய பெரிய மேகங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, மறி ஓர் எழு கடல் நீர் முகந்து எழுந்து=(திரைகள்) புரளுகின்ற எழு சமுத்திரங்களி னீரையும் (ஒருசேர) மொண்டாற் போலத் தோன்றி, முன்னர் பொழிந்த பிரளயம் புனல்=முன்னர்க் காலத்திற் சொரிந்த பிரளய வெள்ளமானது, வான் முகடு அளவு அளவி முட்டியது=ஆகாயத்தி னுச்சி[illegible]றுஞ் சேர்ந்து தேங்கிற்று.

ஓர் கற்பம் என்றது வராககற்பமாகிய பிராகிருதப்பிரளயத்தை. கற்பம்=பிரமனது ஆயுள் முடிவு. இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகம் பிரமனுக்கு ஒருநாளெனப்படும். அங்ஙனமே பிரமனது ஆயுள் முடிவுற

நூறாண்டளவும் மழைபெய்யாமையால் சீவவர்க்கங்கள் யாவும் இறக்கும். சூரியனுடைய பல்லாயிரங் கதிர்கள் எல்லாம் விசேடித்த ஏழு கிரணங்களாகிய சுசுமுன், அரிகேசம், விசுவைவிசம், வசுரம், சுங்கியமும், அருவாவசு, சுவராட்டு என்பவற்றோடு சேர்ந்து, பாதலம் பூமியென்னு மிவற்றிலுள்ள நீரையெல்லாம் இழுத்துச் சுவற்றி யெரிக்கும். அதனால் உலகம் ஆமையோடு போலாகும். ஆதிசேடனும் அது பொறுக்காமே விடாக்கினியைக் கக்கி யிறக்கும். அவ்வக்கினியும் கீழுலகையும் பூமியையும் எரித்துப் புவர்லோக சுவர்லோகங்களையும் நீறாக்கி மேற்செல்ல, ஆண்டுள்ள முனிவராதியோர் மகலோகஞ் சேர்வார்கள். ஸ்ருத்திரரது சுவாசத்தினின்றும் கருநெய்தற்பூ, ஆம்பன் மலர், பொன், புகை, மை, வைடூரியம், இந்திரநீலம், சங்கு முல்லை மலர், தம்பலப்பூச்சி, நெருப்பு என்னுமிவையிற்றி னிறங்களையுடையனவாயும், மனோசிலை, கூத்தற்பனை, சிலசாஷமென்னும் பறவைச் சிறகு, பட்டினம், மலை, வஞ்சனைக்கிருகம் என்னுமிவையிற்றின் வடிவங்களை யுடையனவாகவும் அநேக மேகங்கள் யானைக்கூட்டம் போலப்பிறந்து மகாபயங்கரமான மின்னல் இடிகளோடு தோன்றுமாகலின் "அற்றைநா ளிருண்ட வண்ணமாமுகில்கணீண்டி" என்றார்.

அவ்வாறு தோன்றிய மேகங்கள் சூழ்ந்து யானைத்துதிக்கை போன்ற ஒவ்வோர் துளிகளை யுடைய மழையைப் பெய்து பெருந்தீயை யவிக்கும். அவித்த பின்னரும் சூரியன்கதிர், அக்கினி யென்னுமிவைகளை யொருசேர வவித்து ஒழியவடக்கி, நூறு தேவவருடம் ஓயாது பொழிந்த நீர் பெருகி மேலுலகமனைத்துஞ் சென்று முட்டி நிற்கும். ஆகலின் "முகடு முட்டியது" என்றுங் கூறினார். ஆல்-அசை.

ஊறிலா னுயிருக் குயிரதா யிருக்கு மொருபொரு
ளொப்புட னுயர்வு, வேறிலா னகண்ட பூரண மான வெறு
வெளி வெறுத்தெதி ரடக்கு, மாறிலா னிமய மலைமகடனைத்
தன் வாமமீ திருத்தினோன் வாழ்நா, ளீறிலா முதல்வன்
யாவரு முய்ய யோகமுற் றிருந்தன னிப்பால்.

(இ - ள்.) ஊறு இலான்=இடையூறில்லாதவரும், உயிருக்கு உயிரது ஆய் இருக்கும் ஒரு பொருள்=ஆன்மாக்கட்கும் பரமான்மாவாய் விளங்கும் தனிப்பொருளும், ஒப்பு உடன் உயர்வு வேறு இலான்=(தமக்கு) ஒருவாற்றானும் உவமையும் மிகுதியுமான பொருள்கள் வேறு இல்லாதவரும், அகண்ட பூரணம் ஆன வெறு வெளி=கண்டிக்கப்படாத வியாபகமுள்ள பற்றுக்கோடில்லாத பரம ஆகாய

வடிவரும், வெறுத்து எதிர் அடக்கும் மாறு இலான்=பகைத்து எதிர்வந்து அடக்குஞ் சத்துருக்களை யில்லாதவரும், தன் வாமம் மீது=இடப்பாகத்தில், இமயமலை மகள் தனை இருத்தினோன்= பார்வதி தேவியாரை யிருக்கச் செய்தவரும், வாழ்நாள் ஈறு இலா முதல்வன்=ஆயுள் முடிவில்லாதவருமாகிய சிவபெருமான், யாவரும் உய்ய=எல்லா ஆன்மாக்களும் நன்மையுற்று வாழும்படி, யோகம் உற்று இருந்தனன்=யோகங்கூடியிருந்தனர், இப்பால்=அதன்பின்பு.

இங்ஙனம் பிரளயம் வான் முகடு முட்டுங் காறும் எல்லா அருளும் எல்லா வல்லமையு மியல்பாக வுடைய சங்காரனென் செய்தானென்பார்க்கு யோகஞ்செய்தானென விடைகூறியவாறு. அதுகாலை யோகத்தை யிறைவன் கொண்டது உயிர்கட்கு யோகமுத்தியைக் கொடுத்தற்கே யென்க, அது "யோகியா யோகமுத்தி யுதவுதலதுவுமோரார்" என்ற சிவஞானசித்தியார்த் திருவிருத்தத்தாற் றெளிக. இடையூறு—துன்பம். ஊறிலாமை=ஒன்றானுந் தீண்டப்படாமை (எட்டற்கு அருமை) என்றலு மொன்று. இப்பால்-பிற்பொருட்டு.

அநாதியே மலாதிதத்துவ முடைமையால், இருவினையும் அவற்றான் வருந் துன்பங்களு மில்லானாகலின் "ஊறிலான்" என்றும், ஆன்மாக்களெல்லாம் உடல்போலாகத் தான் அவற்றிற்கு ஏற்ப உயிர்போலிருந்து இன்பதுன்பங்களை யூட்டியியக்கி மலங்களைக் கழிப்பிப்பான் அவ்வொருவனே யாகலின் "உயிருக்குயிரதாகிற்குமொருபொருள்" என்றும் எல்லாங் கடந்த பரம்பொருள் இரண்டாகாமையால் "ஒப்புடனுயர்வுவேறிலான்" என்றும், ஏனைப் பொருள்கள்போலக் கண்டிக்கப்படாது தனக்கு வேறோர் பற்றுக்கோடின்றி ஞானமே வடிவாக நிற்றலின் "அகண்டபூரணமான வெறுவெளி" என்றும், எல்லாவலிமையு முடைமையான் "மாறிலான்" என்றும், இப்பதியிலக்கணமுடையான் பஞ்சகிருத்தியங்களு நிகழ்த்தற்கு அருட்சத்தியை யிடத்தில் வைத்த பரமனே என்று தடத்தலக்கணமு முணர்ப்பான் "வாமமீதிருத்தினோன்" என்றுங் கூறினார்.

பிரமாவின் ஆயுண் முடிவிற்குள் (௪௦௨௨௦௦௦) பத்திலக்கத்து இருபத்தீராயிரம் இந்திரர்கள் இறப்பர்; விண்டுவின் ஆயுள் முடிவிற்குள் ஆயிரத்திருநூறு பிரமர் இறப்பர்; ஓர் உருத்திர கற்பத்துள் பதினொன்லிலட்சத்து நாற்பதினாயிரம் பிரமரும், ஆயிரத்திருநூறு விட்டுணுக்களும் இறப்பர்; மகேசுர கற்பமெனப்படும் மகாப்பிரளயமொன்றனுள் ஐயாயிரத் திருநூற் றைம்பத்தாறு கோடி பிரமர்களும்,

ஐந்துகோடியே முப்பத்தெண்ணுயிரம் விட்டுணுக்களும் இறப்பர் என்று சந்திரஞான ஆகமத்தின் உபபிரிவுகளாகிய நாரணசங்கிதை, மகாந்தசங்கிதை, சங்காரகம் என்னும் உபாகமங்களாலறியப்படலானும், "நூறுகோடி பிரமர்க ளொங்கினு-ஆறு கோடிநாராயண ரங்ஙனே-யேறு கங்கை மணலெண்ணி யிந்திர-ரீறி லாதவ னீசனொருவனே" என்ற தமிழ்வேதப் பிரமாணத்தானும் "ஒப்புடனுயர் வுவேறிலான்" என்றுரொன்பது மொன்று. (உக)

காணிமிர் துளபக் கண்ணியு மணியுங் கவின்பெறப் புனைந்திடுங் கரிய,மேனிய னளித்த சராசர மனைத்து மீளவும் படைப்பதற் கெண்ணி,யூனிமி ருடற்செங் கட்பெருங்கேழ லுருத்தரித் தாழ்ந்த பேருலகைக்,கூனியமருப்பிற் றாங்கியப் புனலுட் குளித்து மீதெடுத் துயர்ந்ததற்பின்.

(இ-ள்.) கான் நிமிர் துளபம் கண்ணியும்=வாசனை பரந்த துழாய் மாலையினையும், மணியும்=கௌத்துவரத்தினத்தையும், கவின்பெற புனைந்திடும்=அழகுண்டாகத் தரித்த, கரிய மேனியன்=கருநிற வடிவினரான திருமால், அளித்த சர அசரம் அனைத்தும்=(தம்மால்) காக்கப்பட்ட தாவர சங்கமப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும், மீளவும் படைப்பதற்கு எண்ணி=பின்னருஞ் சிருட்டிப்பித்தற்கு நினைந்து, ஊன் நிமிர் உடல்=தசைவளர்ந்த சரீரத்தையும், செம் கண்=சிவந்த விழிகளையும் உடைய, பெருங் கேழல் உரு தரித்து=பெரிய பன்றி வடிவைக்கொண்டு, அ புனலுள் குளித்து=அப்பிரளய வெள்ளத்துள் மூழ்கி, ஆழ்ந்த பெரு உலகை=அமிழ்ந்துகிடந்த பெரிய உலகத்தை, கூனிய மருப்பின் தாங்கி=வளைந்த கொம்பரிற் றரித்து, எடுத்து=எடுத்துக்கொண்டு, மீது உயர்ந்ததன் பின்=சலத்திற்குமேல் உயர்ந்ததன் பின்னர்.

இதுமுதன் மூன்று குளகம். இங்ஙனம் வெள்ளம் மூடு முட்டிய காலத்துச் சனலோகத்திற்கு அப்பாலிருந்த சனக சனந்தன சனற்குமாரராகிய யோகீந்திரர்களும், கணேர்களும், சிவபெருமானை நோக்கி முறையிட, அவரது அருளாணையை மேற்கொண்டு பள்ளிகொண்ட திருமால் விழித்து வராகரூபமெடுத்து வெள்ளத்துட் சென்று பூமியைக் கொம்பிற்றாங்கி மேற்போந்தார் என்பதாம்.

சரம்=சஞ்சரிக்கின்ற பொருள். அசரம்=சஞ்சரித்தலில்லாத பொருள். இவை முறையே இயங்கியற் பொருள், நிலையிற் பொருள்

எனப்படும். கூனிய மருப்பு-கோரப்பல். பூமிமுழுதும் அக்தப்பல்லி னுனியிலோர் துகள்போல் விளங்கும்படி கொண்ட பன்றி வடிவாகலின் "ஊனிமிர் உடல் * * பெருங்கேழல் வடிவு" என்றார். (௩0)

சரிதிசைக் கிரிக ளெட்டுமெண் டிசையிற் றளம்பிடா வகைமுதனாட்டி, விரிகதிர்ப் பசும்பொற் கொடுமுடிவிளங்கு மேருவை நிலைபெற நிறுத்திப், பரிவுறு முயிர்களனைத்துமீரேழு புவனமும் பண்டுபோற் படைத்தற், குரியநான் முகத்துக் குரவனை விரவு முந்தியம் போதினு லுதவி.

(இ-ள்.) முதல்=முதலில், சரி திசை கிரிகள் எட்டும்=தரிந்த திக்குமலைகளெட்டினையும், எண் திசையில் தளம்பிடா வகை நாட்டி=எட்டுத்திக்குகளினும் (முறையே) அசையாத வண்ணம் நிறுத்தி, விரிகதிர் பசும்பொன் கொடுமுடி விளங்கும் மேருவை=பரந்த ஒளியையுடைய பசிய பொன்மயமான சிகரங்கள் துலங்கப்பெறும் மேருமலையை, நிலை பெற நிறுத்தி=நிலைபெற நாட்டி, (அதன்பின்) பரிவு உறும் உயிர்கள் அனைத்தும்=விருப்பமுற்ற ஆன்மாக்க ளெல்லாவற்றையும், ஈரேழு புவனமும்=பதினான்கு உலகங்களையும், பண்டு போல் படைத்தல் கு உரிய=பழமைபோலச் சிருட்டித்தற்கு உரிமையுடைய, நால் முகத்து குரவனை=நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனாகிய ஆசிரியனை, விரவும் அம் உந்தி போதினால் உதவி=(தன்கட்) பொருந்திய திருவுந்தித் தாமரையினாற் றோற்றுவித்து.

திக்குமலைகள் எட்டாவன—இமயம், மந்தரம், சுவேதம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தம் என்பன. ஆயிரங் கொடுமுடிகள் எனக்கொள்க. மேருமலையைத் திசைமலைகளுக்கு நடுவே நிறுத்தினார் என்பதாம். சிவபெருமானிடத்துப் பதினெட்டு வித்தைகளையும் உபதேசிக்கப் பெற்றாரென்று வாயுசங்கிதை கூறலாற் பிரம தேவனைக் "குரவன்" என்றார். பதினான்கு உலகமாவன:- பூலோகம், புவலோகம், சுவர்க்கலோகம், மகலோகம், சனலோகம், தவலோகம், சத்தியலோகம் என்னு மேலுலகேழும், அதலம், விதலம், சுதலம், நிதலம், தராதலம், இரசாதலம், பாதலம் என்னுங் கீழுலகேழுமாம். (௩க)

பங்கயத் தயனைக் கடைக்கணித் துலகம் பண்டுபோற் படைத்திடப் பணித்துத், துங்கவேற் றடங்கட் டிருமகள் கருகி துதித்திடுந் துணைப் பதம் வருட, வெங்கண் மாமணிக்கூட் டரவணைப் புறத்து வெண்டிரைப் பாற்கடனடுவ,

னங்கண்மா ஞால முழுதுமுண் டுமிழ்ந்த வமலனு மறி
றுயில் புரிந்தான்.

(இ - ள்.) அங்கண் மா ஞாலம் முழுதும் உண்டு உமிழ்ந்த அமலன் = அழகிய இடமகன்ற கரிய பூமி முழுவதையும் உண்டு கக்கிய நாராயணமூர்த்தி, பங்கயத்து அயனை கடைக்கணித்து = தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமரைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி, உலகம் பண்டு போல் படைத்திட பணித்து = உலகங்களைப் பழமைபோலச் சிருட்டிக்கும்படி கட்டளையிட்டு, அங்கு = அப்பொழுது, வெண் திரை பால் கடல் நடுவண் = வெள்ளிய அலைகளையுடைய பாற்சமுத்திர மத்தியில், துங்கம் வேல் தட கண் திருமகள் = உயர்ச்சியுடைய வேலாயுதத்தைப் போலும் பெரிய விழிகளையுடைய இலக்குமிதேவி, சுருதி துதித்திடும் துணை பதம் வருட = வேதங்களாற் புகழப்படுகின்ற இரு பாதங்களையுந் தடவாநிற்ப, வெம் கண் மா மணி சூட்டு அரவு அணை புரந்து = விரும்பப்படுகின்ற ஒளிகொண்ட அழகிய இரத்தினங்கள் பொருந்திய உச்சியை யுடைய ஆதிசேடனாகிய பாயலின்மீது, அறி துயில் புரிந்தான் — யோகநித்திரை செய்தார்.

மா-உரிச்சொல். அமலன் என்றது அயன் என்றாற் போல்வதோர் உபசாரவழக்கு. இனி, அம் + அலன் எனக் கொண்டு, அம் = நீரில், அலன் = பிரகாசிப்பவன் எனக்கோடலும் பொருந்தும். கடைக்கணித்து - பெயரடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். உலகம் - சித்து அசித்து என்னு மிருவகைப் பிரபஞ்சங்கள். சுருதி - சுரு யத இதி-சுருதி :—கேட்கப்படுவது என்பது பொருள். சிவபெருமானிடத்தினின்றுங் கேட்கப்பட்டு வந்தமையால் சுருதி என்றும், சுரோத்திர இந்திரியத்தால் சத்தரூபமாகக் கேட்டுணர்வதால் அப்பெயர்த்தென்றுமுரைப்ப. (கஉ)

உந்தியி லுதித்த நான்மறைப் பிரமனுரைக்குமுக் காலமு முணர்ந்து, புந்தியிற் றெளிந்தி ரேழுல குடனே புலவர்கந் தருவர்கிம் புருடர், வெந்திற லரக்க ரியக்கர்வா ளசுரர் விஞ்சையர் கருடர் பைசாசர், முந்திய சித்தர் மனுடர்நீ டுரகர் முனிவரர் முதன்முதற் படைத்தே.

(இ-ள்.) உந்தியில் உதித்த நால் மறை பிரமன் = (திருமாலுடைய) உந்திக் கமலத்தினின்றுந் தோன்றிய நான்கு வேதங்களிலும்வல்ல பிரமதேவர், உரைக்கும் முக்காலமும் உணர்ந்து = சொல்லப்பட்ட மூக்காலத்துச் சம்பவங்களையும் அறிந்து, புந்தியில் தெளிந்து = மனத்திற் றெளிவுற்று, ஈர் எழு உலகு உடனே = பதினான்குவகைப் புவனங்களையும், புலவர் கந்தருவர் கிம்புருடர் = தேவர்கள் கந்தருவர் கிம்புருடர்களையும், வெம் திறல் அரக்கர் இயக்கர் = கொடிய வலிய இராக்கதர்களையும் இயக்கர்களையும், வாள் அசுரர் = படையேந்திய அசுரர்களையும், விஞ்சையர் கருடர் பைசாசர் = வித்தியாதரர் உவணர் பைசாசர் என்னுமிவ்வகையினரையும், முந்திய சித்தர் = முதன்மை வாய்ந்த சித்தர்களையும், மனுடர் = மனுடர்களையும், நீடு உரகர் = (உடல்) நீண்ட நாகர்களையும், முனிவரர் = இருடி சிரேட்டர்களையும், முதல் முதல் படைத்து = முதலிற்றொடங்கிச் சிருட்டித்து.

இதுமுதலிரண்டு குளகம். திருமால் சத்திவடிவமாகச் சிவபெருமான் சேர, அவரது பொன்னிரேதசு நாபியிற் றங்கியதனால் தாமரை மலரொன்று தோன்றிற்றென்றும், அதனினின்றும் பிரமன் தந்தையார் ஆகிய சிவபெருமானைப் போல ஐம்முக முடையனாய்த் தோன்றினனென்றும் "அலையுனவ் வுருவெடுத்தலு மரனவட்புணர" எனவும் "முளைத்த தாமரைப்பீடிகை" எனவும் வருஉஞ் செய்யுட்களால் உபதேசகாண்டம் உரைத்தலின் "உந்தியில் உதித்த" என்றார்.

பிரமதேவர் சிவபெருமானிடத்து வேதமுதலிய வித்தைகளைக் கேட்டறிந்தாராகலின் "நான்மறைப்பிரமன்" என்றும், அவ்வல்லமையாற் றிரிகால சம்பவமுந் தெரிந்தார் என்பார் "முக்காலமு முணர்ந்து" என்றுங் கூறினர். முக்காலமாவன - பூத வர்த்தமான பவிடியத் என்னும் இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்பன. புந்தியிற் றெளிதலாவது படைக்க நினைந்து முயறல். அதனால் தமம், மோகம், மகாமோகம், தாமிசிரம், அந்ததாமிசிரம் என்னும் ஐவகையும் பெறப்படும். சிவன ளித்த வித்தையால் படைக்கமுயன்றமை "சந்திர மவுலி யெம்மான் சகமெலாம் படைக்குமுன்னம் - வந்தல விறைவனருண் மலரயன்றனை நல்கி - யந்தமில் விச்சையெல்லா மருளினனருளினாலே - முந்துறு மயன்படைப்புத் தொழிலிடை முயற்சி பெற்றான்" என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளாற் றெளியப்படும். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட படைப்புச் செய்யுமொழுங்கு முறைபிறழ்ந்து நின்றது. முதலில் மகதத்துவ சிருட்டியும், இரண்டாவது அகங்கார சிருட்டியும், மூன்றாவது தன்மாத்திரைச் சிருட்டியுமாகலின் "ஈரேழுலகு" முதற்கூறப்பட்டது. உடன் என்னும் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். நான்காவது தாவர சிருட்டி, ஐந்தாவது திரியக்கு (விலங்கு) சிருட்டி, ஆறாவது தேவர் (புலவர்) சிருட்டி, ஏழாவது மனுடசிருட்டி, எட்டாவது பூதசிருட்டி, ஒன்பதாவது கௌமார சிருட்டி. கௌமார சிருட்டியாவது பிர

மாவின் குமாரர்களது படைப்பு. இங்ஙனம் முறையே கொள்க. பிரமன் ஓர்வகை வடிவுகொண்டு மேனேக்க, அவ்வடிவி னூர்த்துவ பாகத்தினின்றும் தேவர் பிறந்தார். புலவர்=(மேலான)* அறிவையுடையவர். அங்கங்களினின்றும் பலர் தோன்றிக் கானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். அதனுல் அவர் கந்தருவ ரெனப்பட்டார். (கந்தருவம்-கானம்.) அவருட் சிறந்தார் தும்புரு, நாரதர், ஆஆ, ஊஊ, விசுவாவசு, அத்திரசேனன், வசிருசி, சருவாசு, சித்திரசேனன், ஊர்ணாயு, திருதராட்டிரன், சூரியாவர்ச்சசு என்னும் பன்னிருவருமாம். கிம்புருடர் - கின்னரம் பாடுந் தெய்வச் சாதியார்.

பிரமதேவர் தமோகுணம் அதிகப்பட்ட ஓர்வடிவத்தை யெடுத்துப் படைப்பான் ரொடங்கச் சகித்தற் கியலாப் பசிதோன்றிற்று. அதனுன் மிக்க கோபமுண்டாக, அவ்விருளினின்றும் விகாரவடிவும் பயப்படத்தக்க தாடி மீசைகளுடனும் அநேகர் தோன்றினர். அவர்களும் பசியினலே வருந்திச் சிலர் பிரமன்மீது யக்ஷாம (உண்ணுவோம்) என்று பாய்ந்தார்கள். அதனுல் இயக்கர் எனப்பட்டார். சிலர் ரக்ஷாம (இரட்சியுங்கள்) என்றனர். அதனுல் அவர்க்கு ராக்ஷதர் (அரக்கர்) எனப்பெயர்வந்தது. பிரமன் - இங்ஙனந் தோன்றிய இருவகையினரையு நோக்கி வெறுப்புற்றுச் சிந்தித்திருக்க, அவனது தலையுரோமங்கள் தாமாகவே கழன்று பூமியில் விழுந்து, மீண்டும் நகர்ந்து ஏறிச் சிரமேனின்றமையால், அவை நகருஞ் சிவர்களாகிய உரகங்களாயின. உரகம் - உர=மார்பினுல், கம்=சஞ்சரிப்பது. அவற்றுள் உரகராவார்-பட்மும் வாலுமுடையராய்த் தேவவடிவு வாய்ந்து பாதலத்திலிருக்குமோர் சாதியார்.

இடையின் கீழ்ப்புறத்திலிருந்து அசுரர் தோன்றினர். அசுரர் என்பதன் காரணம் முன்னுரைத்தாம். விஞ்சையர்=பாவிகாஞ்சனம் முதலிய வித்தையை யுடையவர். வித்தியாதரர் எனவும் பெயர்பெறுவர். பிரம வடிவத்தின் பாரிசத்தினின்றுந் தோன்றினேர் கருடர். அவர் பறவை யலகு போலு நாசியும், சிறகுகளும் வாலும் பெற்ற தேவசாதியார். பைசாசர்=பிசாசத் தன்மை வாய்ந்தவர். பிரமன் தேவருத்த வடிவத்துடன் மதியை நோக்க மானுடர் தோன்றினர். மனுவினின்றும் பல்கலின் அப்பெயர் கொண்டாரென்ப. சித்தர் - சித்திகள் வாய்ந்த நவகோடியர். (௫௩)

பூதிய மைந்தி னநுபவம் பொருந்திப் பொருவின் முக்குணங்களிற் றழுவி, யாதியிற் புகனுன் கிருபதின் மேனுன்

கமைந்தநூ றாயிர பேத, மோதிய யோனி நாலிடத் துதிப்பித் தொற்றையா ழியந் தடந்தேரூர், சோதிவா னிரவி குளிர்கதிர் மதியுந் தோற்றுவித் தனனனத் துவசன்.

(இ - ள்.) அன்னத் துவசன்=அன்னக் கொடியை யுடையவரான பிரமதேவர், ஐந்து பூதியத்தின் அநுபவம் பொருந்தி=(பிருதிவிமுதலிய) ஐவகைப் பூதசம்பந்தங்களினது அநுபவங்களையு முற்று, பொருஇல் முக் குணங்களில் தழுவி=ஒப்பில்லாத மூவகைக்குணங்களினுஞ் சேர்ந்து நின்று, ஆதியில் புகல்=முதலிற் சொல்லப்பட்ட, நான்கு இருபதின்மேல் நான்கு அமைந்த நூறாயிர பேதம்=எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் பிறப்பு வேறுபாடாக, ஒதிய நால்யோனி இட்த்து உதிப்பித்து=கூறியவற்றை நால்வகை யோனியினின்றுந் தோற்றுவித்து, ஒற்றை ஆழி அம் தட தேர் ஊர்=ஒருசக்கரத்தையுடைய அழகிய பெரியதேரைச் செலுத்துகின்ற, சோதி வான் இரவி=ஒளியிற் சிறந்த சூரியனையும், குளிர் கதிர் மதியும்=குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரனையும், தோற்று வித்தனன்=பிறப்பித்தனர்.

பிரமதேவர் தாமமர்வது தாமரைப்பூவாகலின் அதற்கேற்ப அன்னத்தை வாகனமாகவுங் கொடியாகவுங் கொண்டாரென்ப. பூதசம்பந்தம் - பூதியம். அப்பூதங்களாலாகும் பலவகைத் தேகங்களையே மீண்டு அநுபவம் என்றதாம். அன்றித் தமம், மோகம், மகாமோகம், தாமிசிரம், அந்ததாமிசிரம் என்னலும் ஒன்று. பூதங்கள் - பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம். அநுபவத்தாலாகு முடம்பை அநுபவமென்றது உபசாரம். அநுபவமாவன - மண்ணின்குணம் ஐந்தும், நீரின்குணம் ஐந்தும், தீயின்குணம் ஐந்தும், வளியின்குணம் ஐந்தும், வெளியின்குணம் ஐந்தும் ஆகிய இருபத்தைந்துமாம் என்று கொள்வாரு முளர். முக்குணங்களாவன - சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்பன. இக்குணங்கள் மூலப்பகுதியிற் ரோன்றிய அவ்வியத்தமான குணதத்துவத்தின் காரியங்களாம். இவை சத்துவத்தில் - சத்துவம், இராசதம், தாமதம் எனவும், இராசதத்தில்-சத்துவம், இராசதம், தாமதம் எனவும், தாமதத்தில்-தாமதம், இராசதம், சாத்துவிகம் எனவும் ஒன்பதுவகைப்படும். இராசத குணத்தையுடைய பிரமர் இக்குண சகிதமான உடலெடுத்துச் சிருட்டிக்க வேண்டலின் மற்றைய குணங்களையுந் தழுவினர் என்க.

எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் பேதம் ஆவன - தேவர் பதினுன்கு நூறாயிரம், மனிதர் ஒன்பது நூறாயிரம், விலங்கு பறவை, நீர்வாழ்வன தனித்தனி பத்துநூறாயிரம், ஊர்வன பதினொரு நூறாயிரம்,

தாவரம் இருபது நூறாயிரம். நால்வகையோனி - அண்டசம், சுவே தசம், உற்பிச்சம், சராயுசம். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட சிருட்டி, நித்திய சிருட்டி, நைமித்திக சிருட்டி, பிராகிருத சிருட்டி யென்னும் பிரமசிருட்டி மூன்றனுள் இறுதிக்கண்ணது. சூரியனின் இரதம் பதினாயிரம் யோசனை விசாலமும், ஒன்பதினாயிரம் யோசனை சூரியமண்டலத்தால் வியாபிக்கப்பட்டதுமாயுள்ளது என்பது தோன்ற, "தடந்தேர்" என்றார். சூரியன் காசிபமுனிவர்க்கும் அதிதியென்பாளுக்கும் பிறந்தவன். அதிதியின் மைந்தனாகலின் ஆதித்தியன் எனப்பட்டான். சந்திரன் அத்திரி முனிவர்க்கும் அநசூயைக்கும் பிறந்தவன். இவர் சிருட்டி கௌமார சிருட்டியி னடங்கு மென்க. (௬௪)

பாருல கெவையுஞ் சராசரத் தொகையும் படைத்தபி
ன் பண்ணவர் முதலாய்ச் சீருல விடுமீ ரொன்பது கணமுந்
திரண்டிரு மருங்கு சேவிப்பக், கூருல வியவெள் ளுகிர்ப்பெ
ரும் பேழ்வாய்க் கோளரி சுமந்தபொற் றவிசிற், காருல
வியமைக் குழற்கருந் தடங்கட் கலைமகள் கொழுநனவீற்
றிருந்தான்.

(இ - ள்.) கார் உலவிய மை குழல்=மேகம் படிந்தாற்போன்ற கரிய கூந்தலையும், கரு தட கண்=கரிய பெருத்த கண்களையு முடைய, கலைமகள் கொழுநன்=சரசுவதிக்கு நாயகராகிய பிரமதேவர், பார் உலகு எவையும்=பூமிமுதலாகிய எல்லா வுலகங்களையும், சராசரத் தொகையும் படைத்தபின்=தாவர சங்கமத் தொகுதிகளையுஞ் சிருட்டித்தபின்பு, சீர் உலவிடும்=சிறப்பு விளங்காநின்ற, பண்ணவர் முதல் ஆய் ஈர் ஒன்பது கணமும் திரண்டு=தேவர் முதலாகி நின்ற பதினெண் கணத்தவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து, இரு மருங்கு சேவிப்ப=இருபக்கத்தும் நின்று வழிபட, கூர் உலவிய வெள் உகிர்=கூர்மை பொருந்திய வெள்ளிய நகங்களையும், பெரு பேழ் வாய்=பெரிய பரந்த வாயினையுமுடைய, கோள் அரி சுமந்த பொன் தவிசில்=வலிய சிங்கத்தாற் றாங்கப்பட்ட பொன்னாசனத்தில், வீற்றிருந்தான்=கொலுவிருந்தனர்.

கொழுநன்-ந்-பெயரிடைநிலை. (கொண்டவட்குக்) கொழுகொம்பு போலிருப்பவன். கொழுகொம்பு - ஊன்று கொம்பு. ஆய, எச்சத்திரிபு. பதினெண் கணங்களை "கின்னரர் கிம்புருடர் விச்சாதரர் கருடர் - பொன்னமர் பூதர் புகழியக்கர் - மன்னு, முரகர் சாரணர் முனிவர் மேலாம் - பாசஇயோர் சித்தர் பவர்.' காந்தருவர் தாரகைகள் காணப் பசாசகண-மேந்துபுகழ் மேய விராக்கதரோ - டாய்ந்ததிறற், போகா விழுப்புடைய போகபூமி யோருடனே - யாகாச வாசிகளா வார்" என்ற செய்யுட்களானறிக.

மருங்கு - உம் தொக்கது. அரி=(விலங்குகளை) அரித்தலுடையது. அரித்தல்=அழித்தல். கொலு இருத்தலாவது - எண்வகைப் போக்கிய ஐசுவரியங்களும், அறுகுண சம்பத்தும், திரய்விசிட்டமும், மூவாறு கண வணக்கமும் உடையனாய், எழுச்சமுள்ள அவையத்தினடுவணே கரணபரிணதர், விப்பிரலம்பவித்தகர், அவத்தாவிசாரபரர், நகோபாதிவிதர், சதியர், ஆசியக் காரர், வேத்தியர், கவிகூணர், காயகர், வாதிகள், இலவிசயர் முதலாயினோர் இந்திரிய மைந்தினுக்கு மேற்ற செயல்களைச் செய்ய இணையின்றித் தலைவனாக இருமாந்திருத்தல். (௬௫)

பின்னரோர் தினத்திற் றான்வகுத் தமைத்த பேருலகனைத்தையு நோக்கச், சொன்ன மாகணங்கள் சூழ்வரவெழுந்து துலங்கு மேனுலகு பாதலங்கள், பொன்னவிர் குடுமிப் பூதரமுதலாப் போயவன் கண்டுடல் புளகித்தென்னினின் முதல்வரினிப்பிற ரொருவரிலரெனுமிருஞ் செருக்குற்றே,

(இ - ள்.) அவன்=பிரமதேவர், பின்னர்=பின்பு, ஓர் தினத்தில்=ஒருநாளில், தான் வகுத்து அமைத்த பேர் உலகு அனைத்தையும் நோக்க=தாம் வகைப்படுத்திப் படைத்த பெரிய வுலகங்கள்முழுமையும் பார்த்தற்கு, சொன்ன மா கணங்கள் சூழ்வர எழுந்து=சொல்லப்பட்ட பெரிய கணங்கள் சுற்றிவரும்படி சென்று, துலங்கு மேல் உலகு=விளங்காநின்ற மேலுலகங்கள், பாதலங்கள்=கீழுலகங்கள், பொன் அவிர் குடுமி பூதரம் முதல் ஆக போய்=பொன்போல விளங்குஞ் சிகரங்களையுடைய (மகமேரு) மலை முதலாகச் சென்று, கண்டு=(அவ்விடங்களை யெல்லாம்) பார்த்து, உடல் புளகித்து=சரீரம் புளகங்கொண்டு, இனி=இனிமேல், என்னின்=என்னைப் பார்க்கிலும், இன் முதல்வர் பிறர் ஒருவர் இலர் எனும்=இனிய தலைவர் வேறொருவர் இல்லார் என்கின்ற, இரு செருக்கு உற்று=பெரிய கருவங் கொண்டு.

பின்னர் - அர் சாரியை. சூழ்வர - ஒருசொன்னீர்மைத்து. வானுலைவினை விகுதியுமாம். பூ=பூமியை, தரம்=தரிப்பது, மலை. போயவன் கண்டு எனவும் பாடம். அவன் - பண்டறிசுட்டு. ஆக - தொகுத்தல் விகாரம். என்னினின் - இன் இரண்டனுள் ஒன்று ஐந்தனுருபு

ருபும், மற்றைபது சாரியை யென்னலு மொன்று. இதுமுத லிரண்டு சுலோகம். பூதரம் என்பதற்குச் சக்கிர வாளமுமாம். (௬௬)

உளமிகத் தருக்கிக் கொண்டுமண் டலம்பண்டுண்டவன்
றொண்டையங் கனிவாய்த், தளரிடைக் கரிய கெண்டையங்
கடங்கட் டாக்கணங் கின்றவன் சரமாத், துளவணி மரு
மத் தரியர வணையிற் றுணைவிழி முகிழ்த்தறி துயில் செய்
கிளர்நெடுந் தமரத் திரைமணி கொழிக்குங் கீரவா ரிதிம
ருங் கடைந்தான்.

(இ-ள்,) உளம் மிக தருக்கிக் கொண்டு=(பிரமர்) மனத்தை மிகவுஞ் செருக்கிக் கொண்டு, பண்டு மண்டலம் உண்டவன்=முன்னர்ப் பூமியை விழுங்கினவரும், தொண்டை அம் கனிவாய்=கொவ்வையினது அழகிய பழத்தைப் போன்ற வாயும், தளர் இடை=வருந்துகின்ற மருங்கும், கரிய கெண்டை தட கண்=கருநிற முடைய சேல்மீனையொத்த பெரிய விழியும் உடைய, தாக்கணங்கின் றவன்=இலக்குமிக்கு நாயகரும், மா துளவு சரம் அணி மருமத்து அரி=சிறந்த துழாய் மாலையைத் தரித்த மார்பினையுடையவருமாகிய திருமால், அரவு அணையில்=சர்ப்ப சயனத்தில், துணை விழி முகிழ்த்து அறிதுயில் செய்=இரு கண்களையு மூடி யோகநித்திரை செய்கின்ற, கிளர் நெடு தமரம் திரை மணி கொழிக்கும்=மேலெழுகின்ற நீண்ட ஒலியையுடைய திரைகள் இரத்தினங்களை வீசும், கீர வாரிதி மருங்கு அடைந்தான்=பாற் கடலின் பக்கத்தை யடைந்தனர். (௬௭)

விண்ணினின் றிழிந்து முதிர்ந்தசூற் காள மேகமொன்
றமிர்தசா கரத்தி, னண்ணிய தெனவே நெட்டுடற் பகுவாய்
நகுமணிச் சுடிகைவா ளரவிற், புண்ணிய முதல்வன் யோக
நித் திரைமுன் புரிவது கண்டுளம் பொறுமை லெண்ணிநின்
றடர்ந்து கண்படை வளர்வோன் யாவனீ யெழுந்திரென்
றிசைத்தான்.

(இ-ள்). சூல் முதிர்ந்த ஒன்று காளமேகம்=கரு முற்றிய ஒரு கருமேகம், விண்ணில் நின்று இழிந்து=ஆகாயத்தின் னின்றும் இறங்கி, அமிர்த சாகரத்தில் நண்ணியது என=பாற்கடலி லமர்ந்தாற்போல, நெடு உடல்=நீண்ட உடலையும், பகுவாய்=பிளவுபட்ட வாயினையும், நகு மணி சுடிகை=ஒளிபொருந்திய இரத்தினங்களமைந்த உச்சியையு முடைய, வாள் அரவில்=வெள்ளிய பாம்புப் பள்ளியில், புண்ணிய முதல்வன்=சிவபுண்ணியராகிய திருமால், முன் யோகநித்திரை புரிவது கண்டு=முதன்மைத்தாய அறிதுயில் செய்வதைப் பார்த்து, எண்ணி நின்று=ஆலோசித்து நின்று, உளம் பொறுமல் அடர்ந்து=மனஞ் சகிக்காது சமீபித்துப்போய், கண்படை வளர்வோன் நீ யாவன்=துயிலுகின்றவனே நீ யாவன்? எழுந்திரு என்று இசைத்தான்=எழுந்திடுதியென்று கூறினர்.

சூன்முதிர்ந்த காளமேக மென்றதற் கேற்ப "பச்சைப் பசுங்கொண்டல்" என்று மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழினுங் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. நின்று - நீக்கப்பொருளில் வந்த ஐந்தனுருபு. சாகரம்=சகரர்களால் தோண்டப்பட்டது. இச்செய்யுள் கூறியது கூறலாகாது அநுவாதமாயிற்று. அறவாத தெனினும் வழிமொழிதலெனினு மொக்கும். வால் - வாளென்றாயிற்று. உளம் பொறுத்தல் - பெரியனென மதித்த தான்வந்து நிற்கவும் எழுந்து உபசரிக்காது துயிலல் நோக்கி. கண்படை=கண்படுதல். படுதல் - மூடல். ஆகுபெயர். (௬௮)

கலிவிருத்தம்.

அகலத்தணி லலர்மின் பயி லமலன் றுயி லொருவி
யிகல்கொண் டிவை பகர்கின் றனை யார்நீயென வினவப்
புகலம்பர முலகும்பர்கள் புவனங்கனல் பவனஞ்
சகலந்தனி யுதவும்பொரு டானென் றுரை தந்தான்.

(இ - ள்.) அகலத்தில் அலர் மின் பயில் அமலன்=மார்பின்கண் இலக்குமி பொருந்தப் பெற்ற திருமால், துயில் ஒருவி=நித்திரைவிட்டெழுந்து, இகல் கொண்டு=பகையுற்று, இவை பகர்கின்றனை நீ=இவற்றைச் சொல்கின்ற வருகிய நீ, யார் என வினவ=யாவனென்று கேட்ப, புகல் அம்பரம் உம்பர்கள் உலகு=சொல்லப்பட்ட வெளியையும் மேலுலகங்களையும், புவனம்=பூமியையும், கனல் பவனம்=அக்கினி வாயு என்பவற்றையும், சகலம்=(மற்றைய) எல்லாவற்றையும், தனி உதவும் பொருள்=தனியாய் நின்று படைத்த பரம்பொருள், தான் என்று=தானேயென்று, உரைதந்தான்=(பிரமதேவர்) கூறினர்.

அலர்மின் - பூவில் வசிக்கும் மின்போன்றவள் எனவிரிதலின் இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை. பகர்கின்றனை=சொல்கின்றாய் என உரைத்து, எச்சமாக்காது முற்றுக்கலுமாம். யார் இருதிணை யைம்பான் மூவிடத்திற்கும் பொதுவான வினைமுற்று. "நானென்னுள்ளமார் ஞானங்களா ரென்னை யாரறிவார்" எனத்

திருவாசகத்தும் வந்தமை காண்க. உலகும்பர்கள் எனக்கொண்டு, உயிர்களையுந் தேவர்களையும் என்றலு மொன்று. மனச் செருக்கால் இருவரும் ஒருவரையொருவர் அறியாராயினர். தந்தான் - இடவழு வமைதி. அது "தரல்வரல்" என்ற இலக்கணவிளக்கச் சூத்திரத் தானமைக்க. தன் - சாரியை. (௩௯)

பூவுந்தியில் வந்தோனிவை புகலப்புய லனையான்
றாவுந்திரை தவழுங்கட றரையெண்டிசை வரைபார்
மேவும்பல வுயிரும்பர்கள் விதியிங்குள முதன்மற்
றியாவுந்தரு பரதத்துவன் யானென்றுரை செய்தான்.

(இ - ள்.) உந்தி பூவில் வந்தோன் = உந்தித் தாமரை மலரினின்றும் பிறந்த பிரமதேவர், இவை புகல = இவையிற்றைச் சொல்ல, புயல் அனையான் = மேகம்போன்ற திருமால், தாவும் திரை தவழும் கடல் = மேலெழுந் திரைகள் பயிலுஞ் சமுத்திரங்களையும், தரை எண் திசை = பூமியையும் எட்டுத் திக்குகளையும், வரை = மலைகளையும், பார்மேவும்பல உயிர் = பூமியிலுள்ள உயிர்களையும், உம்பர்கள் = தேவர்களையும், விதி இங்கு உள முதல் = படைத்தற் றொழில் செய்யும் இவ்விடத்து நிற்கும் நின்னையும் முதலாகவுள்ள, யாவும் தரு பரதத்துவன் = எல்லாவற்றையும் படைத்த பரத்துவமுடைய கடவுள், யான் என்று உரை செய்தான் = நானென்று கூறினர். (௪௰)

மறைநாலுமென் னுவுற்றது மண்கால்புனல் விண்டீ
நிறைவாகிய பொருள்யாவுமென் னினைவின்படி படைப்பே
னிறையாகிய பரதத்துவன் யானல்லது நீயென்
றறைவாயறி வற்றாயென வபனுங்கழ றுற்றான்.

(இ - ள்.) அபனும் = (அதுகேட்ட) பிரமதேவரும், மறை நாலும் என் நா உற்றது = வேதம் நான்கும் எனது நாவினிடத்து இருந்தது, மண் கால் புனல் விண் தீ = நிலம் காற்று நீர் ஆகாயம் நெருப்பு என்பவும், நிறைவு ஆகிய பொருள் யாவும் = நிறைந்ததாயுள்ள ஏனைய பொருள்களெல்லாமும், என் நினைவின்படி படைப்பேன் = எனது நினைவின்படி தோற்றுவிப்பேன் (அதனால்) இறையாகிய பரதத்துவன் = கடவுளாகிய பரதத்துவமாயுள்ளவன், யான் = நானேயாகும், அல்லது = அதுவல்லாமல், நீ என்று அறைவாய் = நீயே யென்று கூறினை (அதனால்) அறிவு அற்றாய் = (விண்டுவே நீ) அறிவு இல்லாதவனானாய், என கழறுற்றான் = என்றுரைத்தார்.

நாலும் - உம், இனைத்தென்றறி பொருளில் வந்த முற்றும்மை. பரதத்துவன் — பர = மேலான, தத்துவம் = நிலை. மேலான நிலையையுடையவன். மறைநாலும் உற்றது என வந்தது ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். அறைவாய் - என்றது, வெகுளிபற்றி யெதிர்கால்மாய்த் திரிந்து நின்றது. இடையீடின்றிக் கூறல் பற்றியுமாம். (௪௧)

அக்காலையி லிருவோரையு மடர்மாயை மறைக்கப்
புக்காருணர் வில்லாரமர் பொருவான்முயல் பொழுதிற்
கைக்கார்முக முனிவுற்றெதிர் கண்ணன்குனித் திட்டுத்
திக்கானைகள் வெருவும்படி சிறுநாணொலி செய்தான்.

(இ - ள்.) அ காலையில் = அச் சமயத்தில்; இருவோரையும் அடர் மாயை புக்கு மறைக்க = திருமால் பிரமனென்னு மிருவரையும் நெருக்கிய மாயையானது மூண்டு மறைக்க, ஆர் உணர்வு இல்லார் = அரிய (தமது) அறிவில்லாராய், அமர் பொருவான் முயல் பொழுதில் = போர்செய்யும்படி ஊக்க முற்ற காலத்து, எதிர் கண்ணன் = எதிரில் நின்ற திருமால் ஆனவர், முனிவு உற்று = கோபங் கொண்டு, கை கார்முகம் குனித்திட்டு = கைக்கணுள்ள வில்லை வளைத்து, திக்கு ஆனைகள் வெருவும்படி = திக்கிலுள்ள யானைகள் பயப்படும்படி, சிறு நாண் ஒலி செய்தான் = சிறிய நாணொலியைச் செய்தனர்.

மாயயாதி மாயா, மா = உற்பத்தி, யா = லயம், உலகம் யாதிற்றோன்றி யாதனுளொடுங்குமோ, அது மாயை எனக் காரணங் கூறுப. பொய்யை மெய்யென்று பொல்லாங்கியற்றல், பொய்யுரைத்தல் முதலிய செய்கை விளைதலின் "அடர்மாயைமறைக்க" என்றார். "அஞ்ஞானம்பொய்யயர்வே மோகம்-பைசாசூன்னிய மார்ச்சரியம்பய - மாயமேழ் குணனு மாயைக் கருளினை" என்னும் இருபாவிருபதின்செய்யுளான் மாயையின் குணங்கள் காண்க. "மாயை மறைக்க" என்றதனால் உருவம், வேதனை, ஞானம், குறி, வாதனை என்னும் அகச்சமயத்தைந்தும் மாயாகாரிய மல்லவென்று உரைக்கும், சமுகான்மவாதிகளாகிய சௌத்திராந்திகர், வைபாடிகரும், வாசுதேவனே பரமென்றுரைக்கும் பாஞ்சராத்திரிகளும், நாமே பிரமம் என்று குழறும் மாயாவாதிகளாகிய விவர்த்தவாதிகளும் மறுக்கப்பட்டனர். திக்கானைகளாவன — ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், சாருவபௌமம், சுப்பிரதீபம் என்பவும், அவற்றின் பிடிகளானு அப்பிரமை, கபிலை, பிங்களை, அநுபமை, தாமிரபருணி, சுதந்தி, அஞ்சனை, அஞ்சனாவதி என்பவுமாம். (௪௨)

வலிசேர்புய நெடுமால்கர மருவுங்கொடு மரநா
ணொலியாலர வரசும்பர்க ளுடனுட்கிட வுவரார்
கலியார்கடை யனல்கால்கிளர் காலந்தனை யொப்பச்
சலியாதட லுடனின்றடு சரமாரி பொழிந்தான்.

(இ-ள்.) வலி சேர் புயம் நெடு மால்=வலிமைபொருந்திய தோள்களையுடைய நீண்ட வடிவமுடைய மாயனார், கரம் மருவும் கொடுமரம் நாண் ஒலியால்=(தமது) கையிற் பொருந்திய வில்லின் நாணோசையால், அரவு அரசு=ஆதிசேடனும், உம்பர்கள் உடன் உட்கிட=தேவர்களும் அஞ்ச, உவர் ஆர் கலி ஆர் கடை அனல்=உவர்ப்பினையுடைய சமுத்திரத்தி லிருக்கும் வடவைத்தீயும், (கடை)கால் கிளர் காலந்தனை ஒப்ப=ஊழிக்காற்றும் ஒருமித்து எழும் இறுதிக்காலத்தைப்போல, சலியாது=தளர்வுறாமல், அடல் உடன் நின்று=வலிமையுடனின்று, அடு சரம் மாரி பொழிந்தான்=கொல்லுந்தொழிலையுடைய அம்பு மழையைச் சொரிந்தனர். (௪௧)

கடுத்தானுருத் தெழுந்தாலெனக் காயுங்கத மிகவுங்
அடுத்தான்முத லகிலஞ்சுடு மயிலம்புகள் பலவும்
விடுத்தானவை முடுகாதயல் விலகும்படி விரைவிற்
றடுத்தானொரு குசைகொண்டுயர் சலசத்தவி சுறைவோன்.

(இ-ள்.) கடு தான் உருத்து எழுந்தால் என=ஆலகாலமே கோபித்து எழுந்தாற்போல, காயும் கதம் மிகவும் அடுத்தான்=சுடுகின்ற கோபம் மிகவும் வரப்பெற்ற நாராயணர், முதல்=முதலில், அகிலம் சுடும் அயில் அம்புகள் பலவும் விடுத்தான்=பூமியையும் எரிக்கின்ற கூர்மையாகிய பாணங்கள் பலவற்றையுஞ் செலுத்தினர், அவை முடுகாது அயல் விலகும்படி=அப்பாணங்கள் (தம்மை) நெருங்காது பக்கத்தில் விலகிவிழும்படி, உயர் சலசம் தவிசு உறைவோன்=மேலாயதாமரை மலராசனத்தில் இருக்கும் பிரமதேவர், விரைவின்=சீக்கிரத்தில், ஒரு குசை கொண்டு தடுத்தான்=ஒரு தருப்பைப்புற்கொண்டு விலக்கினர்.

கடுத்தான் - என்றதில் தான் என்பது தேற்றப் பொருள்பட வந்த சாரியை யிடைச்சொல். என - உவமவுருபு. குசை=கூர்மையான நுனியை யுடையது; தருப்பை. சலசம்-சலம்=நீரில், சம்=தோன்றுவது; தாமரை. ஆகுபெயராய்ப் பூவையுணர்த்திற்று. அடுத்தான் என்பதனை முற்றெச்சமாக்கி விதிக்குக்கோடலுமொன்று. (௪௨)

சீறித்திசை முகனீடிய சிறையோதிம மதன்மே
லேறிப்பல படைமந்திர மெடுத்தோதினன் விடுத்தா
னூறித்தரு கருணைக்கட லுவணப்பு ளுகைத்தே
நூறிச்சில கணைகொண்டொரு நொடியிற்றுகள் செய்தான்.

(இ-ள்.) திசைமுகன்=பிரமதேவர், சீறி=கோபித்து, நீடிய சிறை ஓதிமம் அதன்மேல்=நீண்ட சிறகளையுடைய அன்னவாகனத்தின் மீது, ஏறி=இவர்ந்து, பலபடை எடுத்து=பல ஆயுதங்களை யெடுத்து, மந்திரம் ஓதினன் விடுத்தான்=(அவற்றிற்குரிய) மந்திரங்களை உச்சரித்துச் செலுத்தினர், ஊறி தரு கருணை கடல்=சுரந்தளிக்கும் அருளாழியாகிய விட்டுணுமூர்த்தியானவர், உவணம் புள் உகைத்து=கருடப் பறவையைச் செலுத்தி, சில கணை கொண்டு=சில அம்புகளால், ஒரு நொடியில்=ஒருமாத்திரைப் போதினுள், நூறி துகள் செய்தான்=அழித்துப் பொடியாக்கினர். (௪௩)

கண்டந்தண னிவனாகமோர் கடிகைப்பொழு தளவிற்
றுண்டஞ்செய்வ னென்றேழ்கட லுவறச்சுரர் பதற
வண்டங்கள் வெடித்துட்கிட வசனிக்குல நாணுந்
தண்டொன்றது கொண்டங்கரி தடமார்பி லெறிந்தான்.

(இ-ள்.) அந்தணன் கண்டு=(அதனை) பிரமதேவர் பார்த்து, இவன் ஆகம் ஓர் கடிகை பொழுது அளவில்=இவனுடைய மார்பை ஒருநாழிகைப் பொழுதினுள், துண்டம் செய்வன் என்று=துணிபடுத்துவேனென்றுகூறி, ஏழ் கடல் உவற=எழு கடலும் வற்றி யொழியவும், சுரர் பதற=தேவர்கள் இரங்கவும், அண்டங்கள் வெடித்து உட்கிட=அண்டங்கள் பிளந்து நிலைகுலையவும், அசனி குலம் நாணும் தண்டு ஒன்று அது கொண்டு=இடிக்கூட்டங்களும் (கண்டு) வெட்கப்படும் ஓர் தண்டாயுதத்தினால், அங்கு அரி=அவ்விடத்தினின்று திருமாலினது, தட மார்பில் எறிந்தான்=பெரிய நெஞ்சில் (படுமாறு) வீசினர்.

கடிகை - நாழிகை யென்னும் பொருட்டில்வழினும் காலநுட்பமென்பது குறிப்பாற்போதரும். கைகடி பொழுது என மாற்றி, கை நொடிக்கும் பொழுது எனக் கொள்ள வைத்தது முணர்க. கடித்தல் - நொடித்தல். எழ்கடலாவன-உப்பு, தேன், கருப்பஞ்சாறு, தயிர், நெய், பால், தூய நீர். இடிக்கூட்டம் வெட்கமுறல் - அதுபோன்ற ஒலிமிக்கின்மையின். இதனால் தண்டின் ஒலியும் அழிவுச் செய்கை

யும் விரைந்தது. இதனை உயர்வு நவிற்சியணியென்ப. ஒன்றது-அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. (௪௬)

முதிரச்சின மெதிரச்சுதன் முடுகுங்கதை கடுகிற்
பிதிர்பட்டுதிர் தரமைப்புயல் பிளிறுற்றிடு மொலிபோ
லதிரப்பொரு செருவிற்றின மட்டாட லரக்க
ருதிரப்பிண முடைநாறிடு மோர்தண்டமு னுய்த்தான்.

(இ - ள்.) அச்சுதன்=திருமால், சினம் முதிர=கோபம் அதிகரிக்க, எதிர் முடுகும் கதை=எதிராவருகின்ற தண்டாயுதம், கடுகின் பிதிர்பட்டு உதிர்தர=கடுகைப்போலப் பொடியாகிச் சிதறும்படி, மைப்புயல் பிளிறுற்றிடும் ஒலி போல=கரிய மேகம் முழங்கும் ஒலியைப்போல, அதிர பொரு செருவில்=ஆரவாரமுண்டாகப் போரைச் செய்கின்ற யுத்தத்தில், தினம்=நாடோறும், ஆடல் அரக்கர் அட்டு=வலிய இராக்கதர்களைக் கொன்று, (அதனால் அவரது) உதிரம் பிணம் முடை நாறிடும்=இரத்தந் தோய்ந்து பிணப்புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற, ஓர் தண்டு=ஒப்பற்ற கதாயுதத்தை, முன் உய்த்தான் = முற்படச் செலுத்தினர்.

அச்சுதன்=அடியவரைக் கைநெகிழவிடாதவன், இருமையின்பமு முதவுவோன், அழிவில்லாதவன் எனக் காரணமுரைப்பர். நாடோறுந் துன்பஞ் செய்யும் அரக்கரை யடுதலால் உதிரமுமுடையு முற்ற தண்டாயுதம் என்க. விட்டுணுவின் றண்டிற்குக் கௌமோதகி எனப்பெயர். கதா என்னும் வடமொழி கதை என்றாயிற்று. முதிர எதிர் எனலும் ஓர்-எண் என்றலுமாம். (௪௭)

விண்ணாடெரி கதுவத்திரை விரியுங்கடல் சுவறத்
தண்ணார்மதி தபனன்றிசை தடுமாறினர் திரிய
மண்ணாடழி வுற்றும்பரு மடியும்படி மறமுற்
றெண்ணாதமர் பொருதிட்டன ரீரைப்பது வருடம்.

(இ - ள்.) விண் நாடு எரி கதுவ=மேலுலகம் அக்கினியால் வேவவும், திரை விரியும் கடல் சுவற=அலைகள் பரந்த சமுத்திரநீர் வற்றவும், தண் ஆர் மதி தபனன்=குளிர்ச்சி நிறைந்த சந்திரனுஞ் சூரியனும், திசை தடுமாறினர் திரிய=திக்குத டெரியாமல் நிலைகலங்கித் திரியவும், மண் நாடு அழிவு உற்று=நிலவுலகம் அழிவெய்தி, உம்பரும் மடியும்படி=தேவர்களும் இறக்கும்படியும், மறம் உற்று=வீரங்கொண்டு, எண்ணாது= (வேறொன்றனையும்) நினையாமல், ஈர்

ஐம்பது வருடம்=நூறு (தேவ) வருடம் அளவும், அமர் பொருதிட்டனர்=போர் செய்தனர்.

கதுவ, சுவற, திரிய, மடியும்படி பொருதிட்டனர் எனக் கூட்டுக. தபனன் - தபிப்பவன். தபித்தல்=சுடுதல். தடுமாறினர் - முற்றெச்சம். தேவ வருடம் என்பது அதிகாரத்தான் வருவிக்கப்பட்டது. அதுவும் பிரமற் குரிய நாளே கொள்க. நூறுவருடத்திற்கு மானுடவருடம் இத்துணைத் தென்பது கூர்மபுராண வுரைக்கட் கூறியுள்ளாம். ஆண்டுக் காண்க. (௪௮)

பொருதிப்படி மலைவுற்றிடு போதிற்றிரு மார்பன்
சுருதிக்கிறை வன்சென்னி துணிக்கும்படி நெஞ்சிற்
கருதித்துணை விழியிற்கனல் காலக்கனல் காலும்
பரிதிப்படை விட்டானது பலியாதுறல் கண்டே.

(இ - ள்.) இப்படி = இவ்வாறு, பொருது மலைவு உற்றிடு போதில்=(இருவரும்) மாறுபட்டுப் போர் செய்யுங் காலத்தில், திரு மார்பன்=இலக்குமியை மார்பிலே யுடைய நாரணர், சுருதிக்கு இறைவன் சென்னி துணிக்கும்படி=வேதங்களுக்கு உரியவராகிய பிரமதேவரது தலைகளை அறுக்குமாறு, நெஞ்சில் கருதி=மனத்தி னினைந்து, துணை விழியில் கனல் கால=இரு கண்களி னின்றும் பொறி பறக்க, கனல் காலும் பரிதி படை விட்டான்=நெருப்பைக் கக்குகின்ற சுதரிசன மென்னுஞ் சக்கராயுதத்தைச் செலுத்தினர், அது பலியாது உறல் கண்டு=அவ்வெண்ணங் கை கூடாது கழிதலைப் பார்த்து. (௪௯)

குரமாமுகத் தருமேனிக் கொள்வான் பரசிவன்றன்
சரமானதங் கெடுத்தேவினன் றனியாடல்விற் குனித்தே
திரமாமுக மொருநான்குள செழுநான்மறை யவனும்
வரனுர்கணை விடுத்தான்வளர் வடவைக்கனன் மான...

(இ - ள்.) இனிமேல்=வருங்காலத்தில், ... மா முகத்து உரு கொள்வான் = குளம்புகளை யுடைய கற்கி அவதாரத்தைக் கொள்ளும் திருமால், பரசிவன் தன் சரம் ஆனது=பரமசிவனது படைக்கலத்தை, அங்கு எடுத்து ஏவினன்=அப்பொழுது எடுத்துச் செலுத்தினர், திரம் மா முகம்=நிலையான சிறந்த முகங்கள், ஒரு நான்கு உள=நான்கு உடைய, செழு நால் மறையவனும்=வண்மையுள்ள நான்கு வேதங்களிலும் வல்ல பிரமதேவரும், தனி ஆடல் வில் குனித்து=

ஒப்பற்ற வெற்றி பொருந்திய (தமது) வில்லை வளைத்து, வடவைக் கனல்மான=வடவைத் தீயைப்போல, அரனார் கணை விடுத்தான்=சிவ பெருமானது படைக்கலத்தைச் செலுத்தினர்.

வரும் காலம் என்றது கலியுக அந்தத்தை. அக்காலத்திலே தானம், தவம், ஞானம் முதலிய நன்னெறிகள் சிறிது மின்றிப் பாவமே பரந்து, உயிர்களெல்லாம் துன்பமடையும். அப்போது நாராயண மூர்த்தி கருணை கூர்ந்து சிவபெருமானுடைய திருவருளினைத் தாங்கினவராய், சம்பளம் என்னுங் கிராமத்திலே சிவபத்தரான விஷ்ணுயசசு என்னும் அந்தணரது கிருகத்திலே குதிரைமுகமும் மானுடவடிவும் தைவிக காந்தியு முடைய கற்கியாய் அவதரித்துத் தரும முதலியவற்றை முன்போல நிலைநிறுத்தி யுலகினைக் காப்பரென்று பவிடிய மகாபுராணம் கூறுகின்றது. ஐம்முகத்து ளொருமுகம் வைரவக் கடவுளாற் கிள்ளப்பட்டமை பற்றி "நிரமமுகமொரு நான்குள" என்றார். ஸ்திரம் என்னும் வடமொழி திரமென்றாயது. படபா என்னும் வடமொழி வடவை எனத் திரிந்து நின்றது. வடவை=பெண்குதிரை முகம். சமுத்திரம் பெருகாதும் சுருங்காதும் தன்னெல்லை கடவாது நிறுத்தற்பொருட்டு, அதனடுவே வைக்கப்பட்ட பெண் குதிரை முகம்போன்ற ஓர் அக்கினி. அரனார்-ஆர்-உயர்வு பற்றி வந்த பன்மை விகுதி. குரமா-சாதிபற்றிய விசேடணம். (௬௦)

பெண்டான்முடிக் கொண்டானிடம் பெற்றானுதல் விற்றீக்
கண்டானுறு மெண்டோளிறை கண்டானகன் மண்டா
னுண்டானுறு நண்டாதிக ழொண்டாமரை யுறைவோன்
றண்டானுதி வண்டான்முதிர் சமரம்பொரு தமரம்.

(இ - ள்.) அகல் மண் தான் உண்டான்=அகன்ற பூமியை உண்ட திருமாலும், நண் தாது உறு=நண்ணிய மகரந்தம் பொருந்திய, ஒண் தாமரை இதழ் உறைவோன்=அழகிய தாமரை மலரில் இருக்கும் பிரமனும், தண்டால்=தண்டாயுதத்தினாலும், நுதி வண்டால்=(கூரிய) நுனியை யுடைய அத்திரங்களினாலும், முதிர் சமரம் பொரு தமரம்=பெரிய போரைச் செய்யும் ஒலியை, பெண் முடி கொண்டான்=(கங்கையாகிய) பெண்ணைச் சிரத்தில் வைத்தவரும், (பெண்) இடம் பெற்றான்=(உமாதேவியாகிய) ஒரு பெண்ணை யிடப் பாகமாக வுடையவருமான, நுதலில் தீக் கண் உறும்=நெற்றியில் அக்கினிக் கண்ணையுடைய, எண் தோள் இறைத்தான் கண்டான்=எட்டுத் திருப்புயங்களை யுடைய பெருமானார் தாம்பார்த்தருளினர்.

உலகெலா மழிக்க வந்த கங்கையின் வீறு கெடுத்துத் திவலையாக்கித் தன் வேணியி லைத்தலும், யோகங் கொண்ட காலத்துச் சராசர வுயிர்களு ளொன்றாயினும் மூபச்சயமும் விருத்தியு மின்றி யொடுமிட, அம்பிகையை மணந்து அவர்க்கிடப்பங் கருளி யதுநீக்கியும், தேவியார் தந் திருவிழிகளை மூடலாலே புவனமெலா மிருள் பொதிந்து உயிர்கள் போற்ற, நெற்றியிற் கண் திறந்து முன்போ லொளி மிளிரச் செய்தும், உலகங் காத்த பெருமான் இவர் சமரால் அழிவுவருமென் றதுநீக்கத் திருவுளங்கொண்ட அருட் குறிப்பை விளக்குவான் கங்காதர, கல்யாணசுந்தர, திரிநேத்திர மூர்த்தங்களை வியந்துரைத்தா ரென்க. இதுகாறுங் காப்பிய வுறுப்புக்களு ளொன்றாய போர் கூறப்பட்டது. (௬௧)

கடுவெஞ்சின மொடுதன்படை விடுகின்றனர் கடிதின்
படுவெங்களை மிசைதுஞ்சுவ ரரியம்புய னெனவே
சுடுவெங்கனல் சிகைகொண்டெழு சுடரின்றிரள் வடிவாய்
நடுநின்றனன் மதியம்பொதி நளிர்செஞ்சடை முதல்வன்.

(இ - ள்.) அரி அம்புயன்=விட்டுணுவும் பிரமனும், கடு வெஞ்சினம் ஒடு=அஞ்சத்தக்க கொடிய கோபத்தினால், தன் படை விடுகின்றனர்=எமது படைக்கலத்தைச் செலுத்துகின்றனர், படு வெங்களம் மிசை=கொல்லுகின்ற போர்முனைக்கண், இன்று கடிது துஞ்சுவர் எனவே=(அப்படைகளால்) இப்பொழுதே விரைவில் இறப்பர் என்றெண்ணி, மதியம் பொதி நளிர் செம் சடை முதல்வன்=சந்திரனைத் தரித்த குளிர்ந்த சிவந்த சடையையுடைய பெருமானார், சுடு வெம் கனல் சிகைகொண்டு எழு=காய்கின்ற வெவ்விய அக்கினிக் கொழுந்து விட்டு மேற்கிளரும், சுடரின் திரள் வடிவாய்=சோதிப் பிழம்புருவாகி, நடு நின்றனன்=(அவ்விருவர்க்கும்) நடுவில் நின்றார்.

கடி என்னும் உரிச்சொல் கடி எனத் திரிந்து நின்றது. ஒடு என்னும் மூன்றனுருபு ஈண்டுக் கருவிப் பொருட் கண்ணது. தான் என்னும் பொதுப் பெயர் தன் என்றாகித் தன்மையிடத்து வந்தது. படை=படு, பகுதி, ஐ, கருவிப்பொருள் விகுதி. படுத்தற்குக் கருவியாயுள்ளதென்பது பொருள். படுத்தல்=அழித்தல். மிசை - ஏழனுருபு. நம்படை விடுகின்றனர் எனவும் பாடம். (௬௨)

எடுக்குங்குட மாதத்தினி லெழும்பிறை குறையத்
தொடுக்குந்திதி பன்னான்கெனச் சொல்லுஞ் சதுர்த் தசியி

றடுக்கங்குலி னப்பேரொளி நண்ணுற்றபி னன்றே
விடுக்கும்படை நீறுயவை வெந்திட்டன புரதோ.

(இ - ள்.) எடுக்கும் குட மாதத்தினில்=எடுக்கப்படுகின்ற கும்ப மாதத்திலே, இலகும் பிறை குறைய=விளங்குகின்ற சந்திரகலை தேயாநிற்ப, தொடுக்கும் திதி=தொடுத்து வருந் திதியானது, பதின் மூன்று என சொல்லும் சதுர்த்தசியில்=பதின்மூன்று என்று சொல்லப்படுகின்ற சதுர்த்தசிநாளில், நடு கங்குலின்=பாதி இரவில், அப் பேரொளி நண்ணுற்ற பின்=அந்தப் பெரிய சோதிவடிவு தோன்றிய பின், அன்னோர் விடுக்கும் படை அவை=அவ்விருவருஞ் செலுத்திய அத்திரங்கள், நீறு ஆய் வெந்திட்டன=பொடியாகி வெந்தழிந்தன.

மாது ஓ - இவற்றை அசைகளெனக் கொள்வதினும் பிரிப்பப் பொருள வென்றல் சிறப்பு. எடுத்தல் என்னுந் தொழில் விசேடணம் குடத்தை விசேடித்தது. மாதத்திற்கெனின் புகழப்படுதல் என்பது பொருள். சூரியன் கும்பராசியிற் சஞ்சரிக்குங் காலமே குடமாதமெனப்படும். அஃதாவது மாசிமாதம். காலசக்கரத்தைப் பன்னிரு கூறு செய்து அவற்றுள் வடபுறத்து ஆறு கூற்றுள் ஒரு கூறே கும்பராசியாம். பிறை குறையத் தொடுக்குந் திதி பன்மூன்று என்றதனால் அம்மாதத்துச் சதுர்த்தசி நாள் என்பது போதரும். என்னை? கலை குறைவது அபர பக்கமாகலின். சிவசோதிக்காற்றாது படைகள் நீறாயினவெனக. சிவபரஞ்சோதி மாசிமாதத்து அபரபக்கச் சதுர்த்தசி நாளிலே, சிவராத்திரியில் தோன்றியதென்று கால நிர்ணயஞ் செய்தவாறு. பதின்மூன்று பன்மூன்று என மரூஉவிற்று. (௬)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

நின்மலே தனக்கு மூத்த நீலமா மலைக்கும் வேதப்
பொன்மலை தனக்கு நாப்பட் புரைதவிர் பதும ராக
மன்மலை நின்றதென்ன மாறுகொண் டவர்தம் மிற்றேர்
சொன்மலை வுறுத வண்ணந் தோன்றிய சுடரைக் கண்டார்.

(இ - ள்.) நின்மலை தனக்கு மூத்த மா நீல மலைக்கும்=உமையம்மையார்க்குத் தமையனான பெரிய நீலரத்தினமலைக்கும், வேதம் பொன் மலை தனக்கும்=வேதங்களை யுணர்ந்த பொன் மலைக்கும், நாப்பண்=நடுவே, புரை தவிர் பதுமராக மன் மலை நின்றது என்ன=குற்றங்களில்லாத பதுமராகப் பெரிய மலை நின்றாற் போல, மாறு கொண்டவர்=பகைகொண்ட பிரம விட்டுணுக்கள், தம்மில் தாம்,

தம்முள் தாம், சொல் மலைவு உறுத வண்ணம்=சொல்லினாலே மாறுபடாதபடி, தோன்றிய சுடரை கண்டார்=(தமக்கு நடுவே) எழுந்த ஒளிவடிவைக் கண்டனர்.

நின்மலன் என்று சிவபெருமானுக்கு நாமம் இருத்தல் போல, உமையம்மையாரும் விளங்குஞ் சத்திக்கும் அந்நாம முண்டென்பார் "நின்மலை" என்றார். ஏனையோர்க்கு இங்ஙனம் மிகையாமை தெரிக. நின்மலை=மலமில்லாதவள். நீ இன்மைப் பொருள்படுதல் "அருங்குறில் வருமொழிப் பொருளை - யின்மை பிறிதுமறை யினுளொன் றாக்கும்" என்னும் இலக்கணக்கொத்துச் சூத்திரத்தானும், தனியடி பலவுங்காட்டுதல் அபாவ விசிச் சூத்திரத்தானும் பெறப்படும். நீல மலை - விட்டுணுவும், பொன்மலை - பிரமனும், பதுமராக மலை சிவபெருமானுமாம்.

விட்டுணு கண்ணனவதார மெடுக்க விரும்பித் தேவியை அதற்குத் துணைசெய்யுமாறு வேண்ட, அம்பிகையும் அதற்கிசைந்தனள். அதனால், வசுதேவன் பத்தினி தேவகி யென்பாள் வயிற்றிற் பிறந்து, ஆவணிமாதக் கிருட்டிண பக்கத்து அட்டமியிற் பிறக்க, தேவியுங் கண் மாயாசத்தி யொன்றை யேவி யடுத்த நாள் நவமிதிதியில் நந்தகோபன் மனையாளாகிய அசோதையினிடம் பெண்ணுருப்பவிக்கச் செய்தமையின் முன்பின்னாக வென்னும் வழக்குண்மை பற்றி "நின்மலை தனக்கு மூத்த நீலமாமலை" என்றார். நீலரத்தினம் போன்ற பச்சை நிறத்தினை விட்டுணு வுடையராகலின் "நீலமாமலை" எனப்பட்டார். சாம்பூநதப் பொன்னைப் போலும் மேனியராகலின் பிரமதேவர் பொன்மலையா உருவகஞ் செய்யப்பட்டனர். பதுமராகம் - தாமரை போன்ற நிறத்தை யுடையது. பதுமம், சாதுரங்க மென்பவு மதுவே. பதுமராக மெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படினும் ஏனைய கழுநீர், சாதகப்புட்கண், இந்திரகோபம், மின்மினி, சூரியன், விளக்கு, மாதுளம்பூ, மாதுளம் விதை, வன்னி என்பவற்றி னிறங்களும் உடைத்தென்க. "சாதகப் புட்கண் டாமரை கழுநீர் - கோப மின்மினி கொடுங்கதிர் விளக்கு - வன்னி மாதுளம் பூவிதை யென்னப்-பன்னு சாதுரங்க வொளிக்குணம் பத்தும்" என்றார் கல்லாடத்தும். புரைதவிர் பதுமராக மன்மலை யெனவே, உயர்ந்த பிறப்பிடமும், நால்வகை வருணத்துள் உயர்வருணமும்; எட்டுப்பலகை, ஆறுகோடி, தாரை, சுத்தி, தராசம் என்னுங் குணங்களுமுடைத்தாய், சரைமலம், கீற்று, துப்படி, பிளவு, துளை, கரி, விந்து, காகபாதம், மிருத்து, கோடியில்லன, கோடி முரிந்தன, தாரை மழுங்கல் என்னுங் குற்றங்க

னின்றி, நிறமும், விலையும், பத்தியும் உடைத்தாய் விளங்கும் பதும ராக ரத்தினமலையிற்பானின்றனன் இறைவ னென்பது. பொதரும், மின்மலை, நீலமாமலை, பொன்மலை, மன்மலை, சொன்மலை யெனச் சொற்றொடர்ந்துவரத் தொடுத்தமையின் இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை யணி யெனக. (௩௪)

பங்கத் தயன்மால் விண்ணோர் பார்த்தகட் புலத்துக் கெட்டா, தங்கவர் மனத்தினனு மளவிடற் கரிய தாகிச், செங்கதிர்ப் பரிதிகோடி திரண்டொரு வடிவாய்க் கூடிப் பொங்கொளி விரித்தா லென்னப் பொலிந்தபே ரொளியை நோக்கி.

(இ - ள்.) பங்கயத்து அயன்=தாமரை மலரின்கணுள்ள பிரம தேவரும், மால் விண்ணோர்—விட்டுணுவு மாகிய தேவர்களும், பார்த்த கண் புலத்துக்கு எட்டாது—நோக்கிய கண் அறிவிற்கும் தட்டாமல், அங்கவர் மனத்தினாலும் அளவிடற்கு அரியது ஆகி—அவ்விருவர்க ளுடைய மனத்தினாலும் அளவிட்டு அறிதற்கும் அருமையை யுடைய தாகி, செம் கதிர் கோடி பரிதி=சிவந்த கிரணங்களை யுடைய கோடி சூரியர்கள், திரண்டு ஒரு வடிவு ஆய் கூடி—சேர்ந்து ஒருருவாய் வந்து, பொங்கு ஒளி விரித்தால் என்ன=மிகுந்த (தமது) கிரணங்க ளைப் பரப்பினாற் போல, பொலிந்த பெரு ஒளியை நோக்கி—பொலிவு பெற்று விளங்கிய பெரிய ஒளி வடிவைக் கண்டு.

இது முதலிரண்டு செய்யுள்கள் குளகம். கட்புலத்திற் கெட்டா தெனவே பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம் என்னும் அளவைகளானும், மனத்தினால் அளவிடற்கு அரியது எனவே, ஆகமம், பரிசேடம், சக ஜம், ஐதிகம் முதலிய அளவைகளானும் அறிதற்கரிய சோதிவடிவு என்பது பெறப்படும். அங்கவர்—ஒருசொன் னீர்மைத்து. பரிதி-சக்தி யொருமை. பதுமராகம் பரிதிநிற முடைமையா னுவமித்தார். (௫)

அதிசய மடைந்து நீண்ட வழற்பிழம் பாகி நின்ற பிதனடி முடிகள் காண்பா னிருவரு மிசைந்து தம்மிற் கதிதரு மடிக டேடக் கடவனென் றேன மாகித் துதிபெறு முகுந்தன் கீழேழ்தொன் னிலங் கீண்டு சென்றான்.

(இ-ள்.) அதிசயம் அடைந்து=வியப்புற்று, நீண்ட அழல் பிழம்பாகி நிற்கும்=நெடிய அக்கினிப் பிழம்பாய் விளங்காநின்ற, இறைவன

ஜோதி வடிவினது, அடி முடிகள் காண்பான்=பாதங்களையுந் திருமுடியையும் அறியும்படி, இருவரும் தம்மின் இசைந்து=(பிரம விட்டுணுக்களாகிய) இருவருந் தமக்குள்ளே உடன்பட்டு, துதி பெறு முகுந்தன்=(அவருள்) புகழ் பெற்ற விட்டுணுவானவர், கதிதரும் அடிகள் தேடக் கடவன் என்று=மேலாய முத்தியை யளிக்குந் திருவடிகளை (யான்) நாடுவேனாக வென்று, ஏனம் ஆகி=பன்றி வடிவாகி, தொல் கீழ் ஏழ் நிலம் கீண்டு சென்றான்=பெரிய கீழாகிய ஏழுலகங் களையும் கிழித்துச் சென்றார்.

முன்னர் அதுபோன்ற வடிவைக் காணாமையால் இருவர்க்கும் அதிசயந் தோன்றிற்று. பிழம்பு=திரட்சி யுடைய பொருள். அடி முடி உம்மைத் தொகை யாகலிற் பன்மை விகுதி யீற்றில் வந்தது. முகுந்தன்=பத்தரை மோக்ஷிப்பவன். கதி உயர்வுப் பொருட்டாய் முத்தியை யுணர்த்திற்று. பிரம விட்டுணுக்கள் முறையே முடியை யும் அடியையுந் தேடச் சம்மதித்து, அவருள் விட்டுணு பன்றி வடி வுற்று அடியைத் தேடிச் சென்றார் என்பது கருத்து. கடவன் என் பது வியங்கோளாய் இது செய்வல் என்னும் பொருண்மை கருதி நின் றது. உடன் பட்டமை யாவது-அடி முடிகளை யாவர் கண்டனரோ அவரே பரத்துவமுடையர் என்றதற்கிணங்கினமை. (௩௬)

அன்னமாமதங்கள்சிந்துங்கரிமுதலாகமுன்னோர்
சொன்னவாருயிர்களெல்லாந்துணுக்கிடப்பவளச்செங்கா
லன்னமாய்ச்சிறைக்கான்மேருவசைத்திடப்பறந்துவாச
வன்னவாரிசத்தோன்வானின்மணிமுடிதேடிப்போனான்.

(இ - ள்.) முன்னோர் சொன்ன=முன்னோரால் சொல்லப்பட்ட, கன்னம் ஆம் மதங்கள் சிந்தும்=கபோலமதம் முதலாய (மும்) மதங்களையும் பொழிகின்ற, கரி முதல் ஆக=யானைகள் முதலாக நின்ற, ஆர் உயிர்கள் எல்லாம்=அரிய சீவர்கள் யாவும், துணுக்கிட=நடுங்கவும், சிறை கால் மேரு அசைத்திட=சிறகுகளினா லுண்டாகுங் காற்றானது மேருமலையையும் அசைக்கவும், வாசம் வன்னம் வாரிசத் தோன்=வாசனை கொண்ட அழகை யுடைய தாமரை மலராசன னாகிய பிரமதேவர், பவளம் செம் கால் அன்னம் ஆய்=பவளத்தை யொத்த சிவந்த கால்களை யுடைய அன்னப் பறவை ஆகி, வானின் மணி முடி தேடி போனான்=ஆகாயத்தினது அழகிய உச்சியைத் தேடிச் சென்றார்.

முன்னோர் - கடவுளும் அவனருள் வழிப்பட்டாரும். மதங்கள் எனப் பன்மையாற் கூறினமையின் ஏனை மதங்களும் பெறப்படும். அவையாவன—பீசமதம், கரமதம். எழுமதம் கொள்ளாது மொன்று. கரி முதலாக நின்ற உயிர்கள் பூமியைத் தாங்கி நிற்கு மென்று கூறப் படலால் அவையிற்றி னடிக்கண் கூறவே, பூமியினடிக்கமுஞ் சொல் லியவாறு. கரி முதலாகிய உயிர்களாவன:—ஐராவத முதலிய எட்டு யானைகளும், அவற்றின் பிடிகளும், பத்துக் கோடி யோசனை யகல முள்ள பொன் மயமான கூர்மமும், வாசுகி முதலாய எட்டு மா நாகங் களும், மகாசேடனும் ஏனையவுமாம். வர்ணம் என்னும் வடமொழி வன்னம் என நின்றது. கர்மதாரயன் என்பது கன்மதாரயன் என் றாற்போல. வாரிசம்—வாரி=நீரில், சம்=தோன்றுவது; தாமரை: அது ஆகுபெயராய்ப் பூவுக்கு ஆயிற்று. (௩௭)

மருவருந் துளவ மாலு மலர்மிசை வதிகின் றோனு
மிருவரு மநந்த கால மிறந்துட லிளைத்த தன்றித்
திருவரு மழலின் செய்ய சேவடி முடிகா ணாமல்
வெருவரு மனத்த ராகி வெள்கினர் மீள்கின் றாரால்.

(இ - ள்) மரு வரும் துளவம் மாலும்=வாசனை பொருந்திய துழாய் மாலையைத் தரித்த விட்டுணுவும், மலர் மிசை வதிகின்றோனும்=தாமரைப் பூவின்கணிருக்கின்ற பிரம தேவரும், இருவரும்=ஆகிய இருவரும், அநந்த காலம் இறந்து உடல் இளைத்தது அன்றி=அளவில்லாத காலஞ் சென்று (தம்முடைய) சரீரம் சோர்ந்த தல்லாமல், திரு வரும் அழலின்=அழகு செறிந்த சோதிவடிவின், செய்ய சே அடி முடி காணாமல்=சிவந்த செவ்விய பாதங்களையுந் திருமுடியையும் அறியாமல், வெரு வரும் மனத்தர் ஆகி=பயமுற்ற மனத்தினை யுடையவராய், வெள்கினர் மீள்கின்றார்=வெட்கமுடையராய்த் திரும்புவார் ஆயினர்.

ஆல் - அசை. துளவம் - அம் சாரியை. மாலும், வதிகின்றோ னும் என்றதற் கேற்ப அடி முடி காணாமல் என்று கூறியதனால் நிர னிறையணி வந்தமை காண்க. அநந்தம் - ந + அந்தம் என்பது. ந என் பதன்க ணுள்ள அகரம் முன்னிலையந்து, "நேர்ந்த மொழிப் பொருளை நீக்க வருநகரஞ்—சார்ந்த துடலாயிற் றன்னுடல்போஞ்-சார்ந்ததுதா-னாவியேற் றன்னாவி முன்னாகும்" என்ற நேமிநாத விதியாற் புணர்ந்து நின்றது. ந=இன்மை, அந்தம்=அளவு, முடிவு. தற்போத முனைப்பாற் றேடினமையின் அடி முடி காணார் ஆயினர். திருந்

கோவையார் உரையில், பன்றி தான்றேடற்குரிய (சடைக்) காட்டை நாடாது, அன்னந் தேடற் குரிய தாமரையை நாடிச்சென்றமை யாலும், அன்னந் தான் றேடற்குரிய (பாத) தாமரையை நாடாது, பன் றி போற்ற் குரிய சடைக் காட்டைத் தேடிச்சென்றமையாலுங் காணா ராயினர் என்று பேராசிரியர் உரைத்தனார். வெள்கினர் - முற் றெச்சம். ஆயிரந் தேவ வருடந் தேடினர் என்றது வேதம். (௩௮)

கூடியங் கிருவர் தாமுங் கோலநீ டொளியை நோக்கி
யாடியி னடங்கும் வெற்பி னமர்ந்துய ரன்ப ருள்ளத்
தாடிருந் தருள்வோய் நின்னை யுணர்ந்தில மெமது சென்னி
சூடியாம் வாழ வின்றுன் றுணைப்பதங் காட்டென் றார்.

(இ - ள்.) இருவர் தாமும்=(பிரம விட்டுணுக்களாகிய) இருவ ரும், அங்கு கூடி=அவ்விடத்தி லொருங்கு சேர்ந்து, கோலம் நீடு ஒளியை நோக்கி=அழகு மிக்க ஒளிவடிவைப் பார்த்து, ஆடியின் அடங்கும் வெற்பின்=கண்ணாடியுள் அடங்கி நிற்கும் மலையைப் போல், உயர் அன்பர் உள்ளத்து ஆடு அமர்ந்து இருந்து அருள் வோய்=மேலாய அன்பரது மனமாய (குகையின்) இடத்து விருப்ப முற்று எழுந்தருளி யிருக்கின்ற கடவுளே, நின்னை உணர்ந்திலம்=தேவரீரை (யாங்கள்) அறிந்தே மல்லேம், யாம்=யாங்கள், எமது சென்னி சூடி வாழ=எமது தலையின் மீது தரித்து வாழும்படி, இன்று=இப்பொழுது, உன் துணை பதம் காட்டு என்றார்=தேவரீரது இரு திருவடிகளையுங் காட்டியருளுக என்று துதித்தனர்.

பேரழகுள்ள ஒளிவடிவாகலின் "கோலநீடொளி" என்றதாம். பெரிய மலை சிறியதோர் கண்ணாடியி னடங்கி நிற்றல் போல, அண் டங்களெல்லாந் தம்வடிவை நோக்குங்கால் பரமாணுவைப் போலாக, தாம் பேரண்டம் போனிற்கும் இறைவன், அன்பரது சிறிய மனக் குகையின்கணிடத்து அடங்கி யிருக் தன்மை விளக்கப்பட்டது. உள்ளக் குகை, புண்டரீகவீடு, இருதயகமலம், தகராலயம், சிற்சபை, சிற் றம்பலம் என்பபடும். அதன் கண் அமர்தலை, "அதயபிந்த மத்யே ப்ரத்மம புரேதகரம் புண்டரீகம்" என வரூஉஞ் சாந்தோக்கியோப நிடத வசனத்தாலும், "ருதம் பிபந்தௌ சுக்ருதஸ்ய லோகே குகாம்" என வரூஉம் பிருகதாரணிய உபநிடத பிரமாணத்தாலும் தெளிக. கா ட்டுக என்பதன் அகரந் தொகுத்தல்.

பிரம விட்டுணுக்கள் அன்னமும் பன்றியு மாகி, முறையே முடி யையும் அடியையும் அநந்த காலமாகத் தேடியுங் காணாதவராய் இளைத்

துத் துதித்தார் என்பதை யாவராலும், மறுக்கப்படாத வேதாதிப் பிர மாணங்களால் நிறுத்துவாம்.

பிரமன் அன்னமாய்த் தேடியது.

இருக்கு வேதம்.

ப்ரஹ்மர்வை ஹம்ஸோபூத்வா ஶிரோன் வேஷ்டவ்ய:,ஸஹஸ்ரம் ஸமா ஆசன் ப்ரஹ்மா, அஹமஶிரோஸாநே, த்வமேவ மாதாஸி, த்வமேவ ப்ராதாஸி, த்வமேவ ஸ்ருஷ்டாஸி, கரோத்ராஸி, கர்த்தாஸி, காரயதாஸி, ஜ்யேஷ்டோஸி, யஏவம் வேதா, ஶிவஸாயுஜ்ய மாப்நோதி ஶிவஸாயுஜ்ய மாப்நோதி.

(பிரமதேவர் அன்னப்பறவை வடிவு கொண்டு சிவபெருமானுடைய திருமுடியைத் தேடுகையில் ஆயிரம் வருடம் ஆயிற்று. அப்போது அவர் நான் தேவரீருடைய சிரத்தை யறிந்திலேன். தாயும் நீரோ, தந்தையும் நீவிரோ, சகோதரருந் தேவரீரோ, பார்க்கின்றவருந் தேவரீரோ, கேட்கின்றவருந் தேவரீரோ, சர்வகர்த்தத்துவரும் தேவரீரோ, காரியங்களைச் செய்விக்கின்றவருந் தேவரீரோ, மூத்தவரும் நீவிரோ, உயர்ந்தவரும் நீவிரே என்று துதித்தனர். இங்ஙனம், யாவனறிவானோ அவன் சிவசாயுச்சியத்தை யடைகின்றான்; சிவசாயுச்சியத்தை யடைகின்றான்.)

விஷ்ணு பன்றியாகித் தேடியது

இருக்கு வேதம்.

விஷ்ணுர்வை வாராஹம் ரூபமாஸ்தாய, பூமிம் விதாரயன் ஸஹஸ்ரம் ஸமா ஆசன், பாதாம் வைஷ்ண பரோ பூத்வா, த்வமேவ மாதாஸி, த்வமேவபிதாஸி, த்வமேவ ப்ராதாஸி, த்வமேவ ஜ்யேஷ்டோஸி, த்வமேவ ஶ்ரேஷ்டோஸி, யஏவம் மஹிமாநம் வேதா த்ருஷ்டாபவதி, விக்ஞாதாபவதி, கர்த்தாபவதி, யஏவம் வேதா ஶிவஸாயுஜ்ய மாப்நோதி, ஶிவஸாயுஜ்ய மாப்நோதி.

(விட்டுணு பன்றி வடிவெடுத்துப் பூமியைப் பிளந்து செல்கையில், ஆயிரம் வருடங்கள் சென்றன. சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தேடுவதில் விருப்பமுடையவராகிய விட்டுணுவானவர், தாயும் நீர், தந்தையும் நீர், சகோதரரும் நீர், சேட்டரும் நீர், உயர்ந்தவரும் நீர் என்று துதித்தனர். இந்த மகிமையை எவன் அறிவானோ அவனே காண்பவனாகின்றான்; அவனே யறிபவனாகின்றான்; அவனே கர்த்தாவாகின்றான்; அவனே காரியங்களைச் செய்விக்கின்றவனாகின்றான்.

இம்மகிமையை யாவன் அறிவானோ, அவன் சிவசாயுச்சியத்தை யடைகின்றான்; சிவசாயுச்சியத்தை யடைகின்றான்.)

இதுவன்றி யின்னும் வேதபாகமாகிய பாஸ்கர சங்கிதையிலே, "ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ரஜலாபத்த ஸ்வயோர் மத்யேப்ரா திருஸ்ய திஷ்டதே வதா; ஸ்தாணுருத்ரஸ் திஷ்டத் புநஸ்ய கோப்தா தூஜந்தோ, வைஷ்ணுனா மூபரம்ய யுக்தம் ப்ரதஸ்த அந்தரா மஹேஸ்வரமித்ருத்ஸ:, ஸர்வேஷ விஷ்ணுர் மியமஹ்நுபூம்யா ப்ரஹ்மேமாத்பரத பூமேர் இமா அக்ருதீ" என வரூம் சுலோகத்தானுந் தெரிக.

வைஷ்ணவர் சிறந்த நூல்களுள் நாலாயிரப் பிரபந்தத்திலே "மண்முழுதும் அகப்படுத்து நின்ற எந்தை" எனப் பெரிய திருமொழி முதலாம் பத்து, நான்காம்வாய்மொழி, முதலாம் பாட்டிலும், "வையமேழுந் தன்னகத்தே" வராகமொன்றாய் மண்ணெல்லாம் இடந்தெடுத்து என்று தீர்ந்த, ஈ-ம்பத்து, மொழி, உ-செய்யுளினும், "மாணவேல் வைதன் மண்ணை மடந்தை ஒழுக்கமும் தீர்ப்பாப்பி—லனமாகிய வன்திரு நீலவிடந்தவனே" என ௯-பத்து, ௬-மொழி, ௫-செய்யுளினும், திருமழிசை யாழ்வார் திருச்சந்த விருத்தத்தில், "படைத்த பார் இடந்தளந்த தன்னுவிற்று" என உ-செய்யுளினும், நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில், "பாருண்டான் பாரிடந்தான் பாரிடந் தான் பாரளந்தான்" என ௫உ-பாட்டினும், பொய்கையாழ்வார் இயற்பா முதல் அந்தாதியில் "பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந் தாய்க்கு" என் ௮௭-செய்யுளினும் பன்றியா யிடந்தமை பகரப்பட்டிருத்தல் காண்க. இவையன்றி,

வில்லிபுத்தூரர் பாரதத்திலே "ஞாலத்தைத் தேடோனித் துருவி யெங்கும் ஏனமாய்... தேடிக் காணாதொழிந்தான் பூசைப்பட்டோன்" எனவும், "அன்றொடக்கு முடியப்பிரியாத சிவன் பரனைப் பூசித்தான்" எனவும், அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்தில், இங்ஙனமே அநுசாசனிக பருவத்தும், அவ்வாறே சௌப்திக பருவத்தில் "கைக்கரி யுரித்தோன் தனையடி தொழுது காண்டிவன் ...மையனும் மிக்கோரும் காணவே தேர்ந்தனரும் புகலரிய தெய்வமுடியையாக் காணத்தேர்ந்து, தக்க மற்றிம்மாம் முதன்மை யாரும் அறிந்துணரத் தகாதவனைப் போய், அளக்கவுமறிந்தோன் பார் தடம்பருந்தாள் வராகமாய் மலைமுடி காணலான் ... அன்னமாய்ப் பறந்தவன் பிரமன் முடி காணலாகிப் பொன்னுலகத்தே முடைக்க வரும் பொருந்து வீறுடையான் தனைத் தாங்கவும், மன்னவோ பொருந்தவர் சேவடியா இருவர் மயக்கறுத் தறிவதாரோ, சொன்ன சொற்

சோர்ந்து மடங்கியின்ன தொத்தார் தோற்றில சடைமுடி யென்றே;" என்று கடவம் கூறு - செய்யுளின் தெரிதலினாலும், வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. புராணம், ஆகமம் முதலிய பிரமாணங்களுக்கோ அளவில்லை. இவ்வுறி யுண்மையைத் திரு வருணெறித் தமிழ்வேதத்தும் ஆங்காங்கு எடுத்துக் கூறினர் பெரி யோர். (௫௧)

மாசிமா தத்திற் றேய்ந்து மதிக்கலை குறைந்து தேய
மாசில்பன் னான்காம் பக்கத் தணையிரு ளியாமத் தன்னிற்
றேசினால் விளங்கு சோதிச் செஞ்சடை யாகி நின்ற
காசிலா நுதற்கட் பெம்மான் றனதுருக் காட்டி னானே.

(இ-ள்.) தேசினால் விளங்கும் சோதி=ஞானத்தினால் விளங்கும் ஒளியையுடைய, செஞ்சடை ஆகி நின்ற=சிவந்த அக்கினி வடிவாகி நின்ற, காசு இலா நுதல் கண் பெம்மான்=களங்கமில்லாத நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான், மாசி மாதத்தில்=மாசி மாதத்திலே, தேய்ந்து மதி கலை குறைந்து தேய=சந்திரனது கலைகள் குறைந்து தேய்கின்ற, ஆசு இல் பன்னான்கு ஆம் பக்கத்து=குற்றமில்லாத பதினான்காவதாகிய சதுர்த்தசி திதியில், அணை இருள் யாமத்தில்=அர்த்தராத்திரி சாமத்தில், தனது உரு காட்டினான்=தமதுடைய வடிவத்தைக் காட்டி நின்றனர்.

இவ்வாறு - கூட்ட பெயரெச்சம். பெம்மான் - பெருமான் என்பதன் மரூஉ. மதி=மதியினாலுடையது, யாவராலும் மதிக்கப்படுவது. கலை-பதினாறு ஒன்றே. மாசி மாதத்திலே அபரபக்கத்துப் பதினான்காந் திதியிலே அர்த்தராத்திரியில் (பதினொன்று நாழிகைக்குமேல்) காட்டிக் கொடுத்தது என்க. அன்று சோமவாரமும் திருவோண நட்சத்திரமும் சேர்ந்துள்ளன வென்றும், ஒரு முகூர்த்த காலம் காட்சி கொடுத்ததென்றும், அக்கச் சோதி வடிவினின்றும் இலிங்கோற்பவ மூர்த்தமாய், திருவடிகளையும் முடியையும் காட்டியருளாது காட்சி கொடுத்தருளினர் என்றும், அக்காலமே இலிங்கோற்பவகாலம் எனப்படும் என்றும் ஸ்காந்தம், கூர்மபுராணம் முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ளன. மூட்டுற முகூர்த்தம் கொண்டதாகும் தினகாலமாம்; முகூர்த்தம் இரண்டு நாழிகையுள்ள காலம். தன் தருவென்றது இலிங்கோற்பவ மூர்த்தத்தை. சோதி வடிவு இலிங்கவடிவா யிருந்தமையாலும், அவ்விலிங்கத்தினின்றும் மகேசுர மூர்த்தமா யுற்பவித்தமையாலும் இலிங்கோற்பவம் எனப்பட்டது. (௫௦

நீலகண்டமுமெண்டோளுநெற்றியிற்கண்ணுநீற்றுங்
காலனைக்காய்த்தபாதமுங்கையின்மான்மழுவுங்கண்டு
மாலவன்வாமத்தன்னின்மலரயன்வலப்பானின்று
சூலபாணியைநோக்கித்துதிபலசொல்லலுற்றார்.

(இ-ள்.) நீல கண்டமும்=கறுத்த திருக்கழுத்தும், எண் தோளும்=எட்டுப் புயங்களும், நெற்றியில் கண்ணும்=நெற்றி விழியும், நீறும்=(திருமேனியிற் பரவப் பூசப்பட்ட) திருநீறும், காலனை காய்த்த தாளும்=யமனை யுதைத்த திருவடியும், கையில் மான் மழுவும் கண்டு=திருக்கரத்தில் மானும் மழுவாயுதமும் ஆகிய இவைகளைத் தரிசித்து, மாலவன்=விட்டுணு மூர்த்தி, வாமம் தன்னில்=இடப் பக்கத்திலும், மலர் அயன் வலம் பால் நின்று=தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமதேவர் வலப்பக்கத்திலும் நின்று, சூலபாணியை நோக்கி=சூலத்தைத் தரித்த திருக்கரத்தையுடைய சிவபெருமானைப் பார்த்து, துதி பல சொல்லல் உற்றார்=தோத்திரங்கள் பலவற்றையும் சொல்லத் தொடங்கினர்.

அமரர் மகளிருடைய மங்கல நாணை நிலைபெறுத்தி, முழு முதற் கடவுள் சிவபெருமானே யென்று வலியுறுத்தி நிற்குஞ் சிறப்பு நோக்கி "நீலகண்டத்தை" முற்கூறினர். "அண்டருக்கு முனிவருக் குமழலான கொடுவிடத்தைக் கண்டமட்டில் தகைந்திடவுங் கண்ட மட்டுங் கடவாதே" என்றார் திருவருணைக் கலம்பகத்தாரும்.

காலன்=காலத்தை முடிப்பவன், அவனைக் காய்த்தது—மார்க்கண்டேயர் பொருட்டுக் காலனை உதைத்தது. இதனால் சிவபெருமானது அடைக்கலங்காத்தல் கூறியவாறு. விட்டுணு இடப்பக்கத்திலும், பிரமன் வலப்பக்கத்திலும் நின்றமை, அப்பாசிகஞ்சி னின்றும் அவர் தோன்றிய முறைமை நோக்கியென்க. அதனை,

"வாமே தஸ்ய வைஷ்ணவாம்சாத் மகேசஸ்ய ஸமுத்பவ: மகே சஸ்ய லக்ஷ்மாம்சாத் ருத்ரதேவ ஸமுத்பவ: ஏதம் மஹேசகோட் யம்சாத் பரஸ்ய விஷ்ணுஸமுத்பவ: — தக்ஷிணாங்கதோ ப்ரஹ்மா ஜாயதே யோக லிங்கயா:"

என்ற வாதுளாகம சுலோகத்தானும்,

மைக்க ணின்னிடப் பக்கத் தளித்தனை மறிய
மைக்குயர்பணி வண்ணனை வலதிடப் பாலித்

நந்தனிந்தன வியிர்தெறும் சிறுகன் றழல்வேத்
சந்த னேரெனக் கருணையிறுசிபோக் குனைத்தர [illegible]
கன்றகலிய புராணச் செய்யுளானும் தெரிந்தாம். (௬௧)

றுதியா மணுவா யெவ்வெவ் வுயிர்க்குயிராகி யெவ்வுமாம்
பெறியாப் பரம னாகிப் பிறப்பிறப் பில்லாதாகி
செறியா வெழுதாக் கேள்விக் கருத்தின் முடிவா யேங்கும்
கதிரா மௌலி யாகு மடிகளின் னடிகள் போற்றி.

(இ-ள்.) நுதியாய்—ஞான வடிவாகியும், அணுவாய்—அணுவு மிருந்து என் இவ் வுயிர்க்கு உயிர் ஆகி—அனைவில்லாத இந்தாக்கட் கெல்லாம் பரமான்மாவாகியும், என்றும் பெறியா பரம் ஆகி—ஆகின எந்நாளும் வேறுபாடு அடையாத பரம்பொருளாகியும், பிறப்பு இறப்பு இல்லாமல்—பிறப்பும் இறப்பும் இன்றி, செறிவாய்—நிறைவுடைய தாகியும், எழுதா கேள்வி கருத்தின் முடிவு ஆய்—எழுதப்படாத தாகிய வேதங்களின் முடிந்த பொருளாகியும், எங்கும் ஆகிய—அடியேங்களுக்கு முதல்வராகியும், அகாதியாகும் [illegible] நின்ற, அடிகள்—சுவாமியே, நின் அடிகள் போற்றி—உன்னுடைய திருவடிகளைத் துதிக்கின்றேம்.

போற்றி என்னும் தொழிற் பெயர் எனவே முற்றுவினையாக போற்றிய என்னும் வினைமுற்று சுருக்கெட்டு நின்ற தெய்வத்தாற் அதற்குத் துதித்தல், காத்தருள்க, வந்தனம் எனப் பொருள் கொள்ப. இஃது வேற்றுமைகளை நுதி ஞானம் என்னும் பொருட்டாகவே "நுதி யாக்கிய புணர்த்துவர்க் குணர்வு பொன்னே" என்பதுமுதலிய புராணத் திருவிருத்தத்தா னுணர்க.

அணு—பரமாணு, த்வியணுகம், திரியணுகம், சதுரணுகம் எனப் பலவகைப்படும். அவற்றுட் பரமாணுவென்பது விட்டில் நுழைந்த சூரிய கிரணத்தில் தெரியும் அணுவுக்கு ஆறிலொன்றாய் நிற்கும் உறுப்பெதிர் யில்லாதது. பரமாணுவிற் கூறிய அணுவாய் நிற்றலின் "அணுவாய்" என்றார். உயிர்க்கு உயிராய் நிற்றலின் அபேதம்; அவற்றின் குறிய இன்ப துன்பங்களை யடையாத விகார முறுமே யெனின், இறைவன் உடலுயிர்கள்போல் வேறாய் நின்ற வழியும் "தருவாய் தவிக யாகா வயிரம் அது மதனால் வருபவ ளினைவதானும் வேறாய் மன்னி நின்றே" என்றமையால் சித்தியார் பிரமாணத்தானே வேறுப் நிற்றலின் விகாரப்பட

னென்பதனை யறிதற்கு "என்றும் பெறியாப் பரமாகி" என்றார். பதி அதுவாக அது பெறுதிப் பொருள்விருதி. விகாரமின்றிருத்தலே பிறப் பிறப்பிலையாயிற்று. அது இல்லையாகவே பிறப்பு மில்லையாயிற்று. அதி யயன்மாக்கட்கு அறியப்படாமல் வேதம் எழுதாக் கேள்வி எனப் பட்டது. அநாதி—ஆதியில்லாதது. அதன் தன்மை விளியாதலால் இயல்பாயிற்று. (௬௨)

விடைக்கொடி யுயர்த்தாய்போற்றி விரிமலர்ச் செழும் பொற் கொன்றைத் தொடைப்புயா சலனே போற்றி தல மருமொற் றிறட்டு நூலும் படைக்கருங் கடைக்கட் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி பங்கா போற்றி சடைப்பரம் பரனே போற்றி சங்கரா போற்றி போற்றி.

(இ-ள்.) விடை கொடி உயர்த்தாய் போற்றி—இடபக்கொடியை உயர்த்தினவரே வந்தனம்; விரி மலர் செழு பொன் கொன்றை தொடை—விரிகின்ற புஷ்பங்களையுடைய அழகிய பொன்போன்ற கொன்றைப் பூமாலையைத் தரித்த புய அசலனே போற்றி—தோள்களாகிய மலைகளை யுடையவரே வந்தனம்; அலத்து பொன் தொட்டு [illegible] பொன்னாலாகிய குழையையும் திருந்து செவ்வாய் படை கரு கடைக்கண்—வாள் போலும் கரிய கடைக்கண் களையும், செவ் வாய்—சிவந்த வாயினையும், பைந்தொடி—பசுமையாகிய வளையலை யுடைய உமாதேவியாரை, பங்கா போற்றி—ஒரு பாகத் திலுடையவரே வந்தனம்; சடை பரம்பரனே போற்றி — திருச்சடா முடியையுடைய மேலான பொருளாயிருப்பவரே வந்தனம்; சங்கரா போற்றி போற்றி—சங்கரா னென்னும் திருநாமத்தை யுடையவரே வந்தனம் வந்தனம்.

விடைக்கொடி—எருதாகு கெழுதப்பட்ட கொடி. போற்றி என்ப தின்றி வந்தனம் என்னும் பொருளது, வடமொழியில் நம என்பது போல. தொடை—தொடுக்கப்படுவது. கடைக்கண் - பேரலி சுகு - வரிச்சொல். பைந்தொடி—பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. சம்பரன்—மேலானவற்றிற்கும் மே லானவன். சங்கரன்—சுகத்தைச் செய்பவன். அருளாகிய பரிவில் சிறப்பி அவனு மாதும் போற்றலின், அதற் கேற்பத் தொகையுக்குரி யன கூறப்பட்டன. என்னை? சிவன் தேவர்க்கெல்லாம் அதிபதி யாதலின், எவ்வாறெனில்,

விடைக் கொடி எனவே தேரும் கொடியும், கொன்றைத் தொடையெனவே தாரும், அசலன்னமே களிறும், புடை எனவே புரவியும், சடை எனவே முடியும் போதரலான் என்க. "பின்பற்றும் கொடியுங் குடையு முரசு - நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும் - தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந் - தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய" என்பது தொல்காப்பிய விதி. எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்ததாகலின் முடியைக் குறிப்பதுஞ் சடைமுடி சிறப்பிக்கப்பட்டது. சங்கரன் எனு நாமத்துச் செங்கோலரசன் இவனே யென்பது தெரிந்தவாறு. அதனால் ஆன்மாக்களுடைய தன்மை நிலை அறிந்து இன்ப அன்பமளிக்குந் தன்மையு மறியப்படும். போற்றி போற்றி என்று அடுக்கு மிகுதிக்கண் வந்தது. (௬௪)

விரித்துலக கனைத்து மாக்கி விக்குறாட் சராசரங்கள்
பரித்துழல் புவன மூன்றும் பாலனேத் திரத்தி யுட்டு
யெரித்துநீ றாக்கிப் பூசி யென்பணிந் திலங்கு [illegible]
திரிந்து நின்று நின்பொற் சேவடி போற்றி போற்றி.

(இ-ள்.) விரித்து உலகனைத்தும், உலகு அனைத்தும் [illegible] உலகங்களை [illegible] படைத்து, [illegible] ஒடுக்கும் [illegible] சராசரங்கள் பரித்து உழல் இயக்கப் பொருளு நிலையியற் பொருளும் ஆகிய [illegible], மூன்று புவன மூன்று உலகங்களையும், பால நேத்திரம் நெற்றிக் கண்ணினின்றுந் தோன்றும் அக்கினிப் பொறியைச் செலுத்திச் சுட்டு, நீறு ஆக்கி [illegible] செய்து, பூசி (அதனை) மேனிமேல் [illegible] என்பு அணிகலனாகப் புனைந்து, இலங்கு [illegible] நின்று [illegible] நின் பொற்சேவடி போற்றி போற்றி [illegible] வந்தனம்.

உலகு அனைத்தும் என்றதனாற் சொற் பிரபஞ்சமும் பொருட் பிரபஞ்சமும் ஆகிய இருவகையும் பெறப்படும். இறைவன் [illegible] ஆக்கிப் பின்னர் ஒடுக்குவது எற்றுக் கெனின், மலத்தா னுறைந்த [illegible] மலம் பரிபாகமாதற் பொருட்டு என்க. [illegible] பிறவிகள் தோற்றுவித்தல் ஆணவ மலம் பரிபாக மாதற் காரணமாம். இது [illegible] தன்னை [illegible] மலத்தா - லின்

[illegible] வேண்டும்" என்றவிடத்து வெளிப்படும். இதனானே இல்லது முன்னது மல்லாத பொருள் தோன்று மென்னுங் குணியவாதியும், இல்லது முன்னதாய பொருளே தோன்று மென்னும் அநேகாந்தவாதிகளும் மறுக்கப்பட்டனர்.

ஒடுக்குங் காலமாவது ஐவகைச் சங்காரத்துள் இறுதிக்கண்ணதாகிய சாத்தியந்த [illegible] தத்துவ புவனங்களின் சங்கார காலத்தை. அது நிலமுதற் சுத்தமாயா புவனந்தம் சங்கரிக்கப்படு மென்றுணர்க.

உலகிற்கு முதற் காரணமாகிய பிரகிருதி மெய்க்காரணமாது உருவாகலான் அவர் மட்டே பொருந்து மென்றலே பொருத்த முடைத்தன்றி, நிமித்த காரண மென்னுஞ் [illegible] ஒக்கலும், அவர் நீடுட்டி வெளிப்பா டென்றலும் பொருந்தாவெனின், பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள புவனங்கள் அதனுள் வியாபிக்கப்படாமையானும், [illegible] பொருளெனக் கொண்டன்றி, மாயாகாரியத் தொகுதி முழுவதும் [illegible] காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலும் படைத்தற் கடவுளாகிய பிரமனும், தாம் தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய மகாசங்காரக் கடவுளாகிய சிவபெருமானிடத்தே யொடுங்கப், பிரபஞ்சத் தொகுதிகளும் அவனிடத்தே யொடுங்கு மென்பதறிக. இதனானே [illegible] மதமும், இரணியகருப்ப மதமும் மறுக்கப்பட்டன.

மகாசங்கார காலத்தில் இறைவனது நெற்றிக் கண்ணினின்றும் பொறியொன்று தோன்றிப் பரந்து எரிக்க, எல்லாவுலகும் நீறாகும். பிரம விட்டுணுக்களும் உருத்திரரும் எரிந்திறப்பர். சாமவேதமும் பிரபஞ்சங்களின் என்புகளையும், பஸ்மம் தானொருவனே பிறந்திறவாப் பெரும்பொருள் என்பதையும், உலகந் தம்மிடத்தே யொடுங்கி யுதிக்கு மென்பதனையும், ஆன்மாக்களுக்கு அறிவிக்கும்பொருட்டுக் கருணையாற் றம்மேனியிற் றரித்தல் [illegible] ஈன்ற வேதாகமங்கள் முழுங்களான் இங்ஙனங் கூறினர். உலகம் இலயப்படத் தானொருவனே நின்ற மூர்த்தம் ஏகபாதமூர்த்த மெனப்படும்.

இலங்கொளிக் கதிரோன் முதலெ ரிம்புனற் குடம் தோறும் பலவுரு வாகித் தோன்றும் பான்மைபோ லெங்கணாய்நின் றலருயிர்க் கருளு மங்க நாட்டினித் தொழிந்த காலத்

தலைவிலாக் கருணை [illegible] மையின் [illegible] போற்றி.

(இ - ள்.) இவரு [illegible] ஆகிய [illegible]
[illegible]
[illegible]
போல, அதே அந்த [illegible]
நின்று, உலகு உயிர்க்கு [illegible]
[illegible] (இருவினை [illegible]) [illegible]
[illegible]
(அவை) [illegible] இது [illegible]
திருவருள் முத்தியை யளிக்கின்ற, [illegible]
மலர் [illegible].

[illegible] விளைந்த [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
உயிர்கட்கு அறிவறிவாய் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

அருவமா யுருவ [illegible] பர [illegible] புரமாம்
பொருளாம் பொருள் [illegible]
[illegible]
[illegible] கருணையுங் [illegible] போற்றி.

(இ - ள்.) அருவம் ஆம் அருவமாகியும், [illegible]
மாகியும், [illegible]

[illegible] ஒரு பரம்பொருள் [illegible] பரம் பொருளாகியும், வணங்கற்குரியும், ஒப்புடையார் யாவரும் இன்றி—(மே லாக) தலைவனாய் மேம்பட்டவும் ஆன பொருள்கள் வேறில்லா மையால், [illegible] எவ்விடத் தும் வியாபித்து, [illegible] விளங்கும், [illegible] [illegible] திருப்பாத [illegible] போற்றி—காத்தருள்க.

அருவம்—உருவமில்லாதது. அது சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து [illegible] உருவமாவன—மகேசன், உருத்திரன், திருமா [illegible] அருவ முருவங்கள் கூறிய அருவுருவமும் பெற [illegible] அது சதாசிவமென வொன்றாம்.

அருவம், உருவம், அருவுருவம் கொண்டதால் [illegible] [illegible], போகமிசன், அதிகாரமேசன் எனவும், [illegible], [illegible], பிறவிருத்தன் எனவும், சிவன், மகேசன், சதாசிவன் என வும் பெயர்பெறுவர். [illegible] [illegible] "அகண்டமாய்" என்றும் [illegible] [illegible] ஆதலினால் [illegible] முடிபு.

அருவமாயின் [illegible] [illegible] "உருவ மாகி" என்றும், [illegible] [illegible] "அகண்டமாய்" என்றும், [illegible] [illegible] "அசலமாகி" என்றும் கூறினார். [illegible] பொருளாய் என் [illegible], [illegible] பொருள்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவ்வுயிர்களிடத்தே கருத்தா ஆகவர் [illegible] இருப்பர். அவ்வுயிரும் [illegible] ஒருயிரெ [illegible] [illegible] மறுக்கப்பட்டன. [illegible], இரத [illegible] பொருள்கள் [illegible] செய்யினும் ஓர் கருத்தாவி [illegible] [illegible] சிவபெருமானது [illegible] [illegible], ஒருகாலத்தில் அநேகவுயிர் [illegible] ஒருயிரிடத்தில் [illegible] கூடாமையா [illegible] மறுக்கப்பட்டமை [illegible].

தனிப்பெருநீராய், தத்துவங்களை யெல்லாங் கடந்து நிற்றலின் "எண்ணமொடுபட ஞாபகமின்றி" என்றும், இயல்பாகவே பாசத்து நீங்கிய தூய்மையின் "நிருமலருமி" என்றும், அணுவிற் கணுவாய், மகத்திற்கு மகத்தாய், ஞானமே வடிவாக் கொண்டிருத்தலால், "எங்கு நிறைந்து" என்றும், ஒன்று மாகாமே இரண்டுமாகாமே நின்று பிரிவின்றி நிற்றலின் "நீக்கமற நிறைந்தும்" என்றுங் கூறினார். இது போலச் சித்தாந்த நூலினுங் கூறியருளியது கண்டுணரத் தக்கது.

சிவப்பிரகாசம்.

பலகலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப்
 பதிபசுபா சந்தெரித்தல் பதிபரமே யதுதான்
நிலவுமரு வுருவின்றிக் குணங்குறிக ளின்றி
 நின்மலமா யேகமாய் நித்தமாகி
அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசலமாகி
 யகண்டிதமா யானந்த வுருவாய் யன்றிச்
செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த்
 திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்துணர்ந்தோரே. (௧௧)

காலனுயிர் வீழக் காய்ந்தருள் கழல் போற்றி
மூலமாம் பொருளுக் கெல்லா முழுமுதற் பொருளே போற்றி
பாலிந்த நீறே போற்றி படர்திரைப் பாலின் வேலை
யாலமுண் டிருண்ட கண்டத் தண்ணலே போற்றி போற்றி.

(இ-ள்.) காலனுயிர் வீழக் காய்ந்தருள் = இயமன் விழுந்திறக்க உதைத்த, அடியின் கழல் கனை போற்றி = ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலைத் தரித்த திருவடிகளை யுடையவரே காத்தருள்க, மூலமாம் பொருளுக் கெல்லாம் = முதற்காரணமாகிய பொருள்கள் யாவற்றிற்கும், முழுமுதல் பொருளே போற்றி = மூலகாரணப் பொருளாயிருப்பவரே காத்தருள்க, பால் நிறந்த நீறே போற்றி = வெண்மை நிறத்தையுடைய திருநீற்றை யுடையவரே காத்தருள்க, படர் திரைப் பாலின் வேலை ஆலம் உண்டு இருண்ட = பரந்த அலைகளையுடைய பாற்சமுத்திரத்தில் தோன்றிய விடத்தைப் புசித்து, இருண்ட கண்டத்து அண்ணலே = (கறுத்த) கழுத்தினை யுடைய பெருமையிற் சிறந்தவரே, போற்றி போற்றி = காத்தருள்க காத்தருள்க.

காலனுயிர் — ஆரியத்தில் இருபின்னும் வந்தது. எல்லாமுதற் காரணம் மாயையாகலானும், அதனைப் பரிக்கிரக சத்தியாக்கொ

ண்டு இறைவன் தன்கணடக்கி நிற்றலானும், முதற்காரணங்களுக்கும் முதற்காரணமாய் இருத்தலானும் "முழுமுதற் பொருள்" என்று கூறப்பட்டான். மூலமாம் பொருளுக் கெல்லாம் "என்றது சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என்பவும், அவற்றின் வகைகளும் அடங்கும். அவையெல்லாம் இறைவனிடத்தொடுங்கித் தோன்றலின் மூலமாம் பொருள் என்றார். சேற்றிலிருந்து முளைத்த தாமரையைப் பங்கஜம், சலசம், என்றாற்போல, மாயையிற் றோன்றிய வகைகளை, அதற்கு ஆதாரமாய் இறைவனிடத்தினின்றுந் தோன்றிய தென வேதங்கள் எடுத்துரைக்கும். இதனால் இறைவன் உலகிற்கு நிமித்த காரணமன்றி முதற்காரண மல்ல. ஆயினும் முதற் காரணமாகிய மாயைக்கு ஆதாரமாய் நிற்றலின் மூலமெனப் பட்டான். அது,

வித்தண்ட மூல முளைத்தவா ரகலா
மத்தன்று ணின்ற வனாதியாம் வித்தகமாம்
வெட்டியது மப்புழுப்போல் வென்னுடைய தான்கொடுத்துக்
கட்டுவென்மண் போற் குளிர்ந்து.

காலனுயிர் வீழ்த்தாக்கிய தாவது = மார்க்கண்டேய முனிவர்பொருட்டன்றி, மிருகண்டு முனிவர் புத்திரராய் மார்க்கண்டேயர் காரணமாகவும், [illegible] மார்க்கண்டேயர் [illegible] காரணமாக [illegible]

உலகின்கண் ஞானிகளிருந்தவெல்லை வந்தினும் சிறந்த சக்கரம் [illegible] மந்திர [illegible] ஒருவனிருந்தான். அவன் அவ்வு செய்தல் கண்டு சிவபெருமான் தோன்றித் திருநீறு [illegible] மொழுகப் பாடிக் கூத்தாடினர். மற்றவனே [illegible] இறைவன் அவனுக்குத் தத்துவ [illegible] மறைந்தனர். கோடி பிரமனை [illegible] கோடிக் கணக்கான திருவுருவங்கொண்டு அவ்விடத்து அமர்ந்தருளால் உருத்திரகோடி எனப் பெயர்பெற்ற [illegible]. இந்தக் காளாசுரம் என்னும் [illegible] அதன் கரையில், உலகங்களைப் பொதுவறப் புரந்து வேதன் என் [illegible] அரசன் தனக்கு ஆயுள்முடிவு வந்ததைக் கேட்டு [illegible] இணைந்து, மணிமுடி துறந்து சடைமுடி புனைந்து மாதவஞ் செய்வானாயினன். அதனைக் குலக் கழற்றிப் பாசமெறிந்து தன [illegible] செங்கோலனும் யமன், ஒருமைக்கடா வானைத் [illegible]

[illegible]

விருநிக்குகின்ற, அடிமுடி காண்டற்கு தேவர்களுடைய திருப்பாதத்தையும் சிரத்தையும் அறிதற்காக, மாலயன்கள், பரிந்து தேடி வருந்தித் தேடியும், எட்டாதிருந்த அத்தனே போற்றி போற்றி [illegible] காத்தருள்க [illegible].

முப்புரங்களையும் காமனையுங் கட்டு அழித்த சரிதத்தை முன்னர்க்கூறினும். முப்புர மென்பது மும்மல காரியங்களெனவும், காமன் என்பது காமம் எனவுங் குறிப்புப் பொருளுங் கொள்ளப்படும். அது,

அப்பணி செஞ்சடை யாதி புராதனன்
முப்புர மெய்தன னென்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரிய
மப்புர மெய்தமை யாரறி வாரே. எனத் திருமந்திரமும்

காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற
நாமங் கெடக்கெடு நோய், என உத்தரவேதமும்

உணர்த்தன. கொன்றைத் [illegible] திரிபுரமெரித்த [illegible] அடிமுடி தேடற்கு முந்திய [illegible], அதனை யெரித்துக் காமனுங் [illegible] [illegible] என்னும் [illegible] திருக்கயிலைக் [illegible] காவலர் [illegible] எண்ணில்லாத [illegible] பலகோடி [illegible] இற [illegible] திருவருளொளித் தமிழ்வேதமுஞ் சிறப்பித்தமையால் [illegible].

திருவாசகம்—திருத்தோணோக்கம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] தோணோக்கம்.

கொட்டல்—கொள்ளுதல், செய்தல். குமரக்கடவுளுக்கும் தேவேந்திரன் பெருமை நோக்கி, அவரை [illegible] "கொடியன் மீனெழுதி" என்று [illegible] மீன்—மின்னுவது. அது உவமையாகு பெயராய் [illegible] பத்தர்—சேர் [illegible] அத்தன்—யாவரினும் மூத்தவன், தெய்வமொரு [illegible] எட்டா—எட்டப்படாத [illegible]. இவ்வ [illegible] (தன்னைப்புணர்வையால்) [illegible] காரணம் [illegible]. (௬௩)

நீர்வடி வான செய்ய நெருப்புல வுலவை வானம்
பார்வடி வாகத் தோன்றப் படைத்திடு முன்னை மன்னுங்
கார்வடி வான கூந்தற் கவுரியு நீயு மொன்றாய்ப்
பேர்வடி வின்றி நின்ற பிஞ்ஞகா போற்றி யென்றே.

(இ - ள்.) நீர்=சலமும், வடிவு ஆன=(தேவரீரது) திருவுருவா ன, செய்ய நெருப்பு=சிவந்த அக்கினியும், உலவு உலவை=(எவ்விடத்தும்) சஞ்சரிக்கின்ற காற்றும், வானம்=ஆகாயமும், பார்=பூமியும், வடிவு ஆக தோன்ற படைத்திடு முன்னை=உருவமாகக் காணும்படி சிருட்டித்தற்கு முன்னரே, மன்னும்=நிலைபெற்ற, கார் வடிவு ஆன கூந்தல் கவுரியும் நீயும்=மேகமே அவ்வுரு வெடுத்தாற்போன்ற கூந்தலையுடைய உமாபிராட்டியாரும் தேவரீரும், ஒன்று ஆய்=ஒன்றாகி, பேர் வடிவு இன்றி நின்ற=பெயரும் உருவும் இல்லாமல் நின்ற, பிஞ்ஞகா போற்றி என்று=சங்கார கருத்தனே காத்தருள்க என்று.

சிவபெருமான் அக்கினி வடிவாதலின் "வடிவான செய்ய நெருப்பு" என்றாம். "செய்ய வடிவு ஆன நெருப்பு" எனக் கூட்டி, சிவந்த உருவு குணத்தையுடைய நெருப்பு என்றலும் பொருந்தும். உலகத் தோன்றுதல் சிவசத்தி வியாபரித்தலாலாகலானும், தோன்றுதற்கு முன்னர்ச் சத்தியென்றும் சிவமென்றும் இரண்டாகாமல் தனிப்பொருளாய், பேர் உரு இன்றி நின்றமை என்றதாம். வியாபரித்தலாவது — அபேதமாயிருக்கும் சிவசத்தி தன்னிடத்தினின்று இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்திகளை யுண்டாக்க, அவற்றை சிருமலன் பொருந்தி நாதவிந்து முதலிய தத்துவங்களையும் அவற்றின் காரியப்பொருள்களையும் படைத்தல். கௌரி — கிரியின் புத்திரி, மலையரசன் மகள், எனுஞானும் பத்தாட்டைப் பெண்ணும் இருப்பவள். பேர்வடிவு=பிரிக்கப்படும் வடிவுமாம். பிஞ்ஞகன்=தலைக்கோல முடையவன் என்றுங் கூறுப. இது முதல் மூன்று குளகம். (கஅ)

ஐயத்தின் புண்டேன் றேதற் கேதுவா மிடையாள் மாரன்
கைச்சிலைப் புருவ மைக்கட் கவுதமன் பன்னி கொண்ட
மைச்சிலை யுருவ மாற்று மலர்ப்பதன் வடத்தன் டார்த்த
பச்சிலைப் பள்ளி யானுட் பரிவுடன் பழிச்சி யேத்த.

(இ - ள்.) ஐயம்=இல்லைத்து, இல்லை உண்டு என்று ஐதற்கு ஏது ஆம் இடையாள்=இல்லையோ உண்டோ என்று ஐயமாகச் சொல்லுதற்குக் காரணமான நுசுப்பினை யுடையவளும், மாரன் சிலை கை ப

ருவம்=மன்மதனது வில்லை யொத்த வைகளையும் புருவத்தையும், மை கண்=அஞ்சனக் கிட்டப்பட்ட கண்களையும் உடையவளுமான, கவுதமன் பன்னி கொண்ட=கௌதம முனிவரது மனைவியான அகலிகை யென்பாள் அடைந்த, மை சிலை உருவம் மாற்றும்=கருங்கல் லின் வடிவத்தை யொழித்த, மலர் பதன்=தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தினை யுடையவரும், வடம் தண் தார்த்த=ஆலமரத் தொங்கல் ளினை, பச்சை இலை பள்ளியான்=பசிய இலையாகிய சயனத்தை யுடையவருமாகிய திருமால், உள் பரிவு உடன்=உள்ளன்புடனே, பழிச்சி ஏத்த=புகழ்ந்து துதிக்க.

இடையனாகிய கௌதமன் பன்னி கொண்ட சிலையுரு மாற்றும் மலர்ப்பதத்தினிய திருமால் துதித்தனர் என்பது கருத்து.

ஐயத்து என்பது, ஐயச்சு எனப் போலியாய் நின்றது. இல்லை — இல்லையென்றுயிற்று. உண்டோ இன்றோ என்னும் ஐயவசத்தேகத்தின் பாற்படலால் ஐயம் என்றும், "ஐய நுண்ணிடையாய்" என்றார் காரிகையாரும். ஐயத்திற் கேதுவாம் இடையாள் எனவே, சிறிய நுசுப்பினள் என்பது பெறப்படும். நுசுப்பினள், மலர்ப்பதன் — என்பன வினைமுற்றெச்சம். மாரன்=கொல்லுவோன். உயிர்களைக் காமத்தால் வருத்துவோன். மாரன் சிலை கரும்பாதலின் கையினுக் கும், வளைவுடைமையின் புருவத்திற்கு மொத்தது. ஒரு பொருளை இரண்டிற்கு முவமை யாக்கப்பட்டது. மாரனது கைச்சிலை யின்ற புருவ மென்றல் அத்துணைச் சிறப்பன்று. கௌதமன் பன்னி கருங்கல்லானது — இந்திரனோடு சேர்ந்து கற்புக் கெட்டமை நோக்கி, முனிவர் முனிந்து கருங்கல்லாகும்படி சபித்ததனால். அகலிகை வடிவு பரிணமித்துக் கல்லானதும், முன் வடிவாயது சாபவருண்களான தீக் கமாலாத்தினையான் ஆயதன்று. மயிர்க்குட்டி வண்டு கனாகவும், புழுக்கள் வேட்டுவளுகவும் மாறல் கண்வமைக்காணாக. இதனை "அகலிகை கல்லானாள் வரிபல பிறவி யானாள்" என வருவது சிவ ஞானசித்தியார்த் திருவிருத்தத்தா னறிக. இதனால் எல்லாவடிவும் பரிணமித் துயிர்க்கு வடிவாகும் என்னும் அக்கயாறுவாதி மதம் பரிகரிக்கப்பட்டது. கருங் கல்லானதும் மாற்றியதும் ஆன சரிதங் களைப் பாத்ம புராணம், கூர்மபுராணம் என்பவற்றிற் பரக்கக் காண்க.

பத்திரி என்னுஞ் சொல் பன்னி என மருவிற்று. ஆசிரியர் இத்துணைத் திவ்வியத் தலங்களிருந்து செய்யுங் காலத்து, சிவராத்திரி

யை யிடைவிடுன்றி என்பது வருட் மதப்படுத்து, தம்மூராகிய திருப் பாணத்துறைச்சேர்ந்த பச்சிலைப் பள்ளி என்னுங் கிராமத்துள்ள இரா மநாதர் எனப் பெயரிய ஓர் பிரபு, சிதம்பர தரிசனஞ் செய்யவந்தார், தம்மைக்கண்டு பாடற்கு வேண்டி முபகாரஞ் செய்து உபசரித்த மகிழ்வினால் அவரையு மூரையுஞ் சிறப்பிப்பான், அதுகாலே தொடுத்த இச்செய்யுளில் "மைச்சிலே யுருவமாற்று மலர்ப்பாதன் அடந்தண்டார்த்த—பச்சிலைப் பள்ளியான்" எனக் குறிப்பாற் புகழ்ந்தனர் என்ப. ()

மருவிரி கமலப் போதின் மன்னுநான் முகத்தோன் வெற்பி
னருவிபோல் விழிநீர் சோர வாகநெக் குருகி யன்பாற்
றருவிரி மலர்க டூவித் தமனியச் சபையி னாடும்
பொருவிரி கமலச் செம்பொற் பூவடி போற்றி செய்தான்.

(இ - ள்.) மரு விரி கமலம் போதில் — வாசனை பரந்த தாமரைப் பூவின் கண், மன்னும் — நிலைபெற்றிருக்கும், நான்முகத்தோன் — பிரமதேவனும், விழிநீர் — கண்ணீரானது, வெற்பின் அருவிபோல் சோர — மலையினின்று வரும் அருவிநீரைப் போலப் பொழிய, ஆகம் நெக்குருகி — உடல் நெகிழ்ந்துருகி, அன்பால் — அன்புடன், தரு விரி மலர்கள் — ஆவிமரத்தினின்று விரிந்த புட்பங்களைச் சொரிந்து, தமனியம் சபையின் ஆடும் — கனகசபையின்கண் (திருநடனம்) நிருத்தஞ் செய்தருளும், பொரு இரி கமலம் பூ — ஒப்பில்லாத தாமரை மலரையும், செம்பொன் — சிவந்த பொன்னையும் ஒத்த, அடி போற்றி செய்தான் — திருப்பாதங்களைத் துதித்தனன்.

வெற்பின் — இன் உருபு நீக்கப் பொருட்டு. அருவி போல் விழிநீர் சோர என்றது தொடர்வுவமை யலங்காரம். முன்மலர்ந்து பிற்கூம்பும் சிப்புப் போலாது என்றும் மொருபடித்தாய் விளக்கும் தன்மையையுடையது கோட்டுப்பூ வாகலின் "தருவிரி மலர்கள்" என்று விதந்தார். அது "உலகந் தழீஇய தொட்பமலர்தலுங் கூம்பலு மில்ல தறிவு" எனத் திருக்குறளினும், "கோட்டுப் பூப்போல மலர்ந்துபிற் கூம்பாது—வேட்டதே வேட்டதா நட்பாட்சி—தோட்ட கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பிற்கூம்பு வாரை - நயப்பாரு நட்பாரு மில்" என நாலடியாரினுங் கூறியவாற்றா லறியப்படுவது. (௭௬)

நிலத்தானைக் கடுவொடுக்கு மிடற்றானை மழுத்தானை
நீங்காச் செங்கை, வலத்தானை மலைமகள்சே ரிடத்தானை
வரிசிலைக்கை மதனைக் காய்ந்த, சலத்தானை வெண்புய

அசலத்தானைப் படைகுழைத் தருக்கி வாழ்தென், புலத்தானைப்
புனைந்தமலர்ப் பதத்தானைப் போற்றிசெய்தார், புலவரெல்
லாம்.

(இ - ள்.) புலவர் எல்லாம் — தேவர்கள் யாவரும், நிலம் தானை கடு ஒடுக்கும் மிடற்றானை — பூமகட்கு வஸ்திரம் போன்ற கடலின் கண்ணை யடக்கிய திருக்கண்டத்தை யுடையவரும், மழு தானை நீங்காத — மழுவாயுதம் நீங்குதலில்லாத, செம் கை வலத்தானை — சிவந்த கையின் வெற்றிப்பாட்டினரும், மலைமகள் சேர் இடத்தானை — பார்வதி தேவியார் அமர்ந்த இடப்பாகத்தை யுடையவரும், வரி சிலை கை மதனை காய்ந்த சலத்தானை — ஐசுவரியப்பட்ட விஸ்லைத் தரித்த கையையுடைய மன்மதனை யெரித்த வைரத்தை யுடையவரும், பொன் புய அசலத்தான் — அழகிய திருப்புயங்களாகிய மலைகளை யுடையவரும், படை குழ தருக்கி வாழ் தென் புலத்தானை — சேனைகள் (தன்னைச்) சூழ்ந்து மிக்க இறுமாந் திருக்கும் யமனை, புனைந்த மலர் பதத்தானை — உதைத்தருளிய (தாமரைப்) பூப்போன்ற திருவடிகளை யுடையவருமாகிய சிவபெருமானை, போற்றி செய்தார் — துதி செய்தனர்.

நிலம் — நிலைத்தலுடையது, தானை போன்றதைத் தானை யென்றார்; தானை - புடைவை, தாமரைக் கடு - எழுவாய். இச்செய்யுள் "ஆரியனை யந்தணர்க்கு மெய்வயனை" என்றதுபோல ஒரு பொருண்மேற் பலபெயர் வந்து ஒருவினைகொண்டு முடியப் பெற்றது. ஆன்மாக்களது பிறவியாகிய பேதை யறுக்க வேண்டியின் மழுத்தானை நீக்காதாயிற்று. வலம் - பக்ஷம். சிலை-கைநீ பொருளை, மன்மதற்குக் கருப்புவில், சாமதானம், இருப்புவில் என மூன்று வில் இருத்தலின். சலம் - பெருங்கோபம். புயாசலம் - தோட்கடம். சமுத்தி என்னுங் கன்னகையைக் கற்றி விளக்கும் முப்பத்து மூன்று பட்டங்களிறுக்குப்பட்டு, காலன், உருத்திரன் என்பார் குழ வமன் இருத்தலின், "படைகுழைத் தருக்கிவாழ் தென்புலத்தான்" என்றார். (௭௭)

கந்தரேசர் கத்திரத்தான் கருணைவிழிக் கடைபருளிக்
களிப்பித்தே துமென், மந்தரவா ரையர்புற்புள் வாசனைக்கு மக்க
தனை யளித்தே ஒன்னார், கொக்கவிழ்காண மலர்க்கமலத்
தவிருக்கு மகன்மனைக் குயிக்கு நீவிர், சிந்தைதனிற்
சிறைந்தகுரான் கேள்மினது தருவுமெனச் செப்ப லுற்றார்.

(இ-ள்.) கந்தரம் சேர் கந்தரத்தான்=மேகத்தைப் போலுங் கண்டத்தையுடைய சிவபெருமான், களிப்பேறும்=உவகையுடன், விழிக்கடை சேருமே அருளி=திருக்கடைக்கண்ணால் அருள்செய்து, அந்தர வானவர் புகழ்=ஆகாயத்தின்கணுள்ள தேவர்களாலும் புகழப்படுகின்ற, புள் அரசு உகைக்கும் அச்சுதனை=பறவைகளுக்கு அரசாகிய கருடனை (வாகனமாக) நடத்துகின்ற திருமாலினையும், அளி தேன் உண்ணும்=வண்டுகள் தேனைப் பருகுதற் கிடமாகிய, கொங்கு அவிழ் நாள் கமலமலர் தவிசு இருக்கும்=முறுக்கு அவிழ்ந்த அன்று மலர்ந்த தாமரைப்பூவாகிய ஆசனத்தின்கண் வசிக்கும், நான்முகனையும் அத் தேவரையும், குறித்து=திருநோக்கஞ் செய்து, நீவிர் சிந்தையில் நினைத்த வரம் கேண்மின்=நீங்கள் (நும்) மனத்தின்கண் விரும்பிய வரத்தைக் கேட்குதிர், அது=அவ்வரத்தை, தருவம் என்றுகூற, செப்பல் உற்றார்=(பிரமவிட்டுணுக்கள்) சொல்லலாயினர்.

கந்தரம்—கழுத்து, தரம்=தரிப்பது; மேகம். கம்=நீரை தரம்=தரிப்பது; கழுத்து-சொற்றொடர் என்றது கொண்டு... தருவம் - உயர்வுபற்றி வந்த தனித்தன்மைப் பன்மை விகுதி பெற்ற... "என்று செப்ப லுற்றார்" என்ற பாடம் பொருந்தவில்லை. என்றும் வினையெச்சம் இது கேழ்த்த தென்றும்... ட்டில் வந்தது. (௭௪)

கரியெனநின் றுயிர்க்கருள்செய் கண்ணுதலே தழற்
பிழம்பாய் நின்ற காலை, விரிசுடர்விட் டெழுமொளிசேர்
விளக்கில்விழும் விட்டிலென வீழ்ந்து நீறு, பெரியவெமது
அத்திரங்கள் செயக்கு மீண்டுதவி யாங்களென்றும்,
தொழிலினிது செயவருள்புரிதியெனப் போற்றி நின்றார்.

(இ-ள்.) கரி என நின்று=(சிவ) சாட்சியாக நின்று, உயிர்க்கு அருள் செய் கண்ணுதலே=ஆன்மாக்களுக்குக் கிருபை செய்கின்ற நெற்றிக் கண்ணையுடைய கடவுளே தேவரீர், கனல் பிழம்பு ஆய் நின்ற காலை=அக்கினிப் பிழம்பாகி நின்றபோது, விரி சுடர் விட்டு எழும் ஒளி சேர்=பரந்த கிரணங்களைவிட்டெழுகின்ற ஒளியையுடைய, விளக்கில் விழும் விட்டில் என=தீபத்தில் விழுந்த விட்டிலைப் போல, வீழ்ந்து நீறு ஆய் எரியும்=விழுந்து சாம்பராகி எரிந்த, எமது அத்திரங்கள்=எம்முடைய படைகளை, இக்கு=இப்பொழுதே, மீண்டு உதவி=திருப்பித் தந்தருளி, யாங்கள் என்றும்

தம் பரியும் இரு தொழிலும்=நாங்கள் செய்யும் இரண்டு தொழிலும் இனிது பெற=இனிது நடைபெறும்படி, உன் அருள் புரிதி எனா=தேவரீருடைய திருவருளைச் செய்வீராக என்று, போற்றி நின்றார்=துதித்து நின்றனர்.

"சாட்சியாய் நிற்றலாவது - ஆன்மாக்களோடு நீங்காது நின்று அவ்வவ் வான்மாக்கள் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளை யறிந்து அவற்றின் பயனளித்தல். ஓர் சாதர், சிவத்துவம், அந்தராத்துமா, பரமாத்துமா என ஆவகைப்படுமென்பர். அவற்றுள் பரமாத்துமா, உலக வியவகாரங்கட்கு உரிய வெவ்வாறு சாட்சியோ, அவ்வாறு ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்குஞ் சாட்சியாக நிற்கு மென்ப. ஏற்கு என்னும் சொல் இடப்பொருட்டின்றிக் காலப்பொருட்டுள் வந்தது. இரு தொழில் - படைத்தல், காத்தல் என்பன. பிரமவிட்டுணுக்கள் இருவரும் அக்கினிப் பிழம்பின் வடிவினால் உலகுயிர்கள் வெந்திடுமென்றனர். ஆதலால் அருண்மையாகச் சமைந்தருள வேண்டுமென்று கேட்ப, இறைவன் கிருதயுகத்தில் இது அழலமயமாகவும், திரேதயுகத்தில் மாணிக்க மலையாகவும், துவாபர யுகத்திற் பொன்மலையாகவும், கலியுகத்திற் சிலைமலையாகவும் காணப்படுமென்று மலை வடிவாயினர் என்றும், அதுவே அருணாசலம் என்றும் காசிபுராணத்தில் உருத்திரசங்கிதையும், பிரமாண்ட புராணமும், ஆலாஸ்ய மான்மியமுங் கூறுகின்றன. (௭௫)

அன்றமரி லிருவிரு முடியாமற் சோதிவடி வாயா மும்முன்,
நின்றவிராச் சிவசிவமா [illegible] தேதி,
மன்றன்மலர் கொடுபூசை புரிந்திடுவீர் நினைத்த
வெல்லாம் வழங்கவல்லோம், மென்றயன்மா லிருவருக்கு
மனமகிழ வரமளித்திட் டியம்பும் பின்னும்.

(இ-ள்.) (பிரமவிட்டுணுக்களே!) இருவிர்=நீவிர் இருவீரும், அன்று அமரில் முடியாமல்=அக்காலத்துச் செய்த போரில், முடியாமல்=இறக்காமல், யாம்=நாம், உம் முன் சோதி வடிவு ஆய் நின்ற இரா=நமக்கு முன் சோதி வடிவாகி நின்ற இரவு, சிவராத்திரி யாகும், அன்ன சிவராத்திரி தன்னில்=அவ்வாறு இவ்விரவு தினத்தில், நீர்=நீங்கள், விதித்த நியமத்தோடு=(வேதாகமங்களில்) சொல்லப்பட்ட முறைமையுடன், மன்றல் மலர் கொடு பூசை புரிந்திடின்=வாசனை பொருந்திய பூக்களைக் கொண்டு பூசை

செய்தால், தீர்ந்த எவரும் வழங்கல் செய்வாம் என்றுரைக்கின்றனர் எல்லாவற்றையுங் கொடுப்பேம் என்றுகூறி, அயன் மால் இருவருக் கும் மனம் மகிழ வரம் அளித்திட்டு=பிரமவிட்டுணுக்களாகிய இருவருக்கும் மனமுவக்கும்படி வரங்களையுங் கொடுத்து, பின்னும் இயம்புவ்=பின்னரும் (சிவபெருமான்) சொல்வார் ஆயினர்.

வழிவாய்ப்பயாம் - என்றது ஒருமொழி மீறுசெட்டுப் புணர்ந்தது. முன் - இடப்பொருட்டு. பின் - காலப் பொருட்டு. அன்ன அன எனத் தொகுத்தல். கொடு என்பது, கொண்டு என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபின் விகாரம். அது கருவிப் பொருளில் வந்தது. இஃது பகுதிப் பொருள் விகுதி. (௭௫)

ஆதியிலம் பிசைகோற்ற விரதமிதன் பெருமையினை யளக்க வல்லார், சாதிமுறை நெறிதவறுஞ் சண்டாளர் நீசரதி டிஞர் தக்கோராகி, மோதிவருங் கடல்புடைசூழ் புவியின் விரும்பியபோகமுற்றிப் பின்னர்ப், பூதிதரும் பெரும்பாதகக் கடல்கடந்து முத்திநெறி பொருந்து வாரால்.

(இ - ள்.) ஆதியில்=முற்காலத்தில், அம்பிகை கோற்ற விரதம் இதன் பெருமை=உமையவள் அநுட்டித்த விரதம் ஆகிய இச்சிவராத்திரியின் பெருமையை, எவர் அளக்க வல்லார்=யாவர் அளக்கவறிய வல்லவராயுள்ளார், சாதி முறை நெறி தவறும்=குலம்முறையின் ஒழுங்கினின்றும் பிறழ்பட்ட, சண்டாளர் நீசர் அதிடிஞர்=நீசர்கள் அநுட்டித்தாலும் (அவர்கள்), தக்கோர் ஆகி=தகுதியையுடையவராய், மோதி வரும் கடல் புடை சூழ் உலகில்=(கரையை) மோதி வருகின்ற சமுத்திரம் பக்கத்திற் சூழப்பட்ட இவ்வுலகத்தில், விரும்பிய போகம் முற்றி=தாம் இச்சித்த போகங்களை யநுபவித்து முடிந்து, பின்னர்=இறுதியில், பூதி தரும் பெரும் பாதகக் கடல் கடந்து=சரீரங்களைக் கொடுக்கின்ற பெரிய பாவமாகிய சமுத்திரத்தைக் கடந்து, முத்தி நெறி பொருந்துவார்=முத்தியாகிய சன்மார்க்க நெறியிற் சேர்வர்.

அம்பிகை=தாய். அவள் நோற்றது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. "அளக்க வல்லார் எவர்" எனவே ஒருவருமிலர் என்பது பெறப்பட்டது. சண்டாளர்=கொடுந் தொழிலுடையவர்; புலையர். நீசர் அநுட்டித்த வழி இப்பயன்களையடைவராயின், குலமுறை நெறிதவறாதார் அநுட்டிக்கின் வேண்டியவை யாவும் விரைவிற் பெறுவரென்பது போதரும்.

கோற்றிடினும்=உபவிருந்தபடி. காசங்கள் இருபத்தெட்டுக் கோடியனவாம்: அவற்றுள் முக்கிய காசம் முப்பத்திரண்டு. அவை மகா காசம் நான்கும், இராசகாசம் இருபத்தெட்டுமென இருவகைப்படும். அவையின்றி மேன்மேலும் வரவாற் "பாவக்கடல்" என்றார். (௭௬)

ஆலித்த மறையவர்கட் களித்தாலும் புரவிமகமாற்றி னாலும், மேவிந்தச் சிவசிசேபாற் பலன்றாரா வென்வியந்து விண்ணிருந்து, மகிழ்ந்து நடையயின்று வெந்தியைப் புரியுரித்த வரதன் வாமக், கோவிந்த னரவிந்தன் கோவிந்தன் முகநோக்கிக் கூறிப் போனன்.

(இ - ள்.) விண்ணின் ஓங்கும் மா விந்தம்=வானின் உயர்ந்து வளர்ந்த பெரிய விந்த மலையானது, நடை பயின்று வந்து அனைய=நடத்தலைக் கற்று வந்தாற் போல வந்த, கரி=யானையைப், உரித்த வரதன்=உரித்தருளிய வரதரும், வாமம் கோதித்தன்=இடக்கண்ணுடைய சந்திரனை யுடையவருமாகிய சிவபெருமான், அரவிந்தன்=பிரமனையும், கோவிந்தன்=திருமாலினையும், முகம் நோக்கி=முகங்களைப் பார்த்தருளி, மறையவர்கள்=பிராமணர்க்கு, விந்தம் ஆ அளித்தாலும்=விந்தம் என்னும் அளவினையுடைய பசுக்களைத் தானஞ்செய்தாலும், புரவி மகம் ஆற்றினாலும்=அசுவமேதத்தைச் செய்தாலும் (அவையெல்லாம்) மேவு இந்த சிவசிசேபால்=வருகின்ற இந்தச் சிவராத்திரி விரதத்தைப்போல, பலன் தாரா என=பலனைக் கொடுக்கமாட்டாவென்று, வியந்து கூறி போனன்=புகழ்ந்துரைத்து மறைந்தனர்.

தானங்களிற் கோதானமும், யாகங்களுட் குதிரை யாகமும் உயர்வுடையன வாகலின் அவற்றை விதந்தார். "மறைக்களிற் சாமகங்களிற் புரவி" என்று முன்னருங் கூறினர். விந்தம் என்பதனைப் புரவி மகத்திற்கும் ஒட்டுக. மறையவர்கள் =கள்=விகுதிமேல் விகுதி. விந்தம் - வெள்ளத்தின் எண்வகையினொன்று. அதன்தொகை கூறுங்கால்.

ஓர் தேரும் ஓர் யானையும், மூன்று குதிரையும், ஐந்து காலாளும் கொண்டது ஒருபத்தி. அது மூன்று பங்கு கொண்டது சேனாமுகம், அது மூன்று கொண்டது குமுதம், அது மூன்று பங்கு கொண்டது கணகம், அது மூன்று கொண்டது வாகினி, அது மூன்று பங்கு கொண்டது பிருதனை, அது மூன்று கொண்டது சமுத்திரம், சமுத்திர மூன்று கொண்டது சங்கம், சங்கம் மூன்று கொண்டது அநீகம், அது

மூன்று அக்குரோணி, அக்குரோணி எட்டுப்பங்கு கொண்டது வெள்ளம். அது எட்டுப்பங்கு கொண்டது கோடி, கோடி எட்டு சங்கம், சங்கம் எட்டு விந்தமாம். இத்தொகையை யுடைய பசுக்களையுங் குதிரைகளையுங் கொண்டு முறையே தானஞ் செய்தாலும் யாகஞ் செய்தாலும் அவற்றால் வரும் பலம், இச்சிவராத்திரி விரதத்தை யனுட்டிப்பதனால் வரும் பலத்தை நோக்க மிகவுங் குறைந்த தென்பது கருத்து.

இனி அரவிந்தம் என்பது விந்தம் என நின்றதெனக் கொண்டு பதுமம் என்னும் அளவை யுணர்ப்பது மொன்று. பதுமத்தின் அளவை "விந்த மெண் மடங்கு கொண்டது குமுதம், குமுதமெட்டு மடங்கு கொண்டது பதுமம்;" என்ற சூத்திரங்களா லுணர்க. இனி ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், இலக்கம், பத்திலக்கம், கோடி, பற்றுக்கோடி, அற்புதம், நிகர்ப்புதம், கும்பம், கணகம், கற்பம், நிகற்பம், பதுமம், சங்கம், சமுத்திரம், அந்தியம், மத்தியம், பரார்த்தம், பூரியம், மகாகற்பம் என்னும் எண்களுள் வரும் பதுமமுமாம். கோவிந்தன், வரதன் என்னு நாமங்கள் விட்டுணுவின் பெயர்களே யென்பாரை மறுத்தற் பொருட்டுச் சிவபெருமானுக்கு ஆக்கிக் கூறினார். இதனால் வேதங்கள் பரப்பிரமம் என்று முழங்கும் நாராயணன், அக்கினி முதலிய நாமங்கள் யாவும் சிவபெருமானையே குறிப்பன என்பது தெரிக்கப்பட்டது. நாராயணன், கேசவன் முதலிய நாமங்கள் சிவபெருமானுக்கு ஆதலை "கேசவாதி நாம சிவபரத்துவ நிரூபணம்" என்னும் கிரந்தத்திற் காண்க.

கோவிந்தன் சிவனுக்காயின், கோ=கண், இந்து=இந்து நிலா வுடையவன். என்றே சந்திரனாகிய கண்ணை யுடையவன் என்பது பொருள். இறைவன் கண்கள் மூன்றனுள் இடக்கண் சந்திரன் என்பவாகலின். விட்டுணுவுக்கு ஆயின், கோ=பசுவை, பூமியை; விந்தன்=அடைந்தவன். பசுக்களைக் காத்தவன், பூமியை எடுத்தவன் என்பது திரண்ட பொருள். வரதன் = வரத்தை, தன்=செய்பவன். ஆசிரியர் தம் பெயர் வரதராசன் ஆதலால், அது கொண்டு பின்னுள்ளார் சிலர் "இவர் வைணவரோ" வென்று ஐயுறுவார் ஆதலின் அதனை யொழிப்பான், வரதன் சிவனுக்கே யுரிய சிறப்புப் பெயர் என்றும், தாம் சமயங் கடந்த சித்தாந்தி யென்பதுந் தெரிக்க "வரதன்" என விதந்தார் என்றுங் கோடல் சால்பு. இதன் கண் பிராசமியம், மடக்கலங்காரமும் பாவிக வணியும் வந்தமை காண்க. தனி யுரித்த சரிதம் கந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. ([illegible])

...ப் புண்ணியத்து அனைத்து பூத்த, வல்லுறப்
...முடு வாணிதனை மனைக்குப்பெரு வாழ்வு

...யம் காக்குமகள்=உயர்ந்த தாமரைப் பூவின்
...வள். தோற்று=(இவ்விரதத்தை) அனுட்டித்த
...பெற்ற=தமது கையின் கண் ஏந்திய ஆயுத
...உணர்த்த உற்ற=கல்வியையும் அடைந்து
...முழுது உணர்ந்து=அத்தியயனஞ் செய்யப்
...வொன்றையும் அறிந்து. உலகமுய்ய=உலகத்தி
...தாற்று பல் உயிரும்=நான்கு வித யோனிய
...ல் உயிர்களையும், மனம் நினைத்தபடி படைத்து
...இருப்பதற்கு, தாவி அன்னம் புள் கொண்டு
...ப் பறவையை (வாகனமாகக்) கொண்டு, வ
...[illegible] இருக்கையுடையோர்த், அனைத்து பூத்த முளை...
பத்த தகைமைகளையும், மை கருக கண=அருகணை திட்டப்பட்ட
சகனங்களையுடைய, வாணிதனை மனைக்கு=சகலதேவியை மண
புரிந்து, பெரு வாழ்வு பெற்றனன்=பெரிய வாழ்வையும் அ
டைந்தான்.

நால்வித யோனியாவன = அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சம், சராயுசம் என்பன. அவை முறையே முட்டையிற் றோன்றுவனவும், வியர்வையிற் றோன்றுவனவும், வித்து வேர் கிழங்குகளிற் றோன்றுவனவும், கருப்பையிற் றோன்றுவனவுமாம். உயிர்கள் என்பது நா[illegible] பேதங்களை யுடையவை. வாகலின் "பல்லுயிர்" என்றார். [illegible]ப்படையாவன—தண்டாயுதம், குலப்படை, பிரமாத்திரம், [illegible] முதலியன. கருவங்கள் என்பதனை முடிக்கு விசேடணமாக்கி, [illegible] தலையுடைய தனம் என்றல் சிறப்பன்று. [illegible] என்னும் சிறந்த உதயமாதலின். இவ்வாறு கோடலே சிறப்புடைத்து; என்னை? மகளிர் கண்ணும் தனமும் ஒப்பனை பிகரித்தலின்.

([illegible])

[illegible] இச்சருக்கம் தோற்றுதற்கு இவ்விரதத்தை நோற்று, மோக்ஷமும் மாசமிக் சிவசித்தியும் பெற்றார், பெருமை [illegible] முதலான தேவர்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். ஆதலால் சிவராத்திரியின் சரித்திரமதை விரித்துரைத்தார் சொன்னான் மன்னோ.

[illegible] பாரத்தின் [illegible] சருக்கம்

கடைசி காலில் புழுவு
இல்லை

[illegible]